

OVERBEVISNING DERETTER NØD

Tusen takk, broder.

Vær så god og sitt. Jeg anser det virkelig som et stort privilegium å være her i kveld med broder Groomer og i hans menighet, og hilse gruppen som bor her i Tempe, Arizona. Jeg tror dette . . .

² Er dette byen som mormonerne bygde her, er det? [Brødrene sier: “Nei. Mesa.”—Red.] Mesa. Jeg vet det er én av disse småbyene. For mange år siden, da var jeg bare en gutt, i innvielsen av Mormon-templet. Jeg husket ikke om det var Tempe eller . . . Mesa var det brødrene sa.

³ Og jeg er alltid sent ute, aldri til tiden. Dere vet, de har fortalt meg at jeg bare kom litt over normal tid, da jeg kom til denne jorden. Jeg lot min kone vente en lang stund da vi skulle gifte oss. Hvis jeg bare kan være for sen til begravelsen min nå; det, det er det neste. Det er øyeblikket jeg ønsker å være sen, virkelig sen. Men folk har vært snille og ventet på meg.

⁴ Jeg kom i en snøstorm og ble sittende fast et par dager før jeg kom hit, og jeg er to dager forsinket til møtet her med broder Groomer. Jeg skulle ha vært her forrige tirsdag kveld. Men vi har organisert det slik at vi kan ta igjen det forsømte, og, eller i alle fall fikk de ordnet det. Jeg kan ta feil vedrørende dette. Men de fikk ordnet det, så jeg vil ta igjen det forsømte, i alle fall.

⁵ I går kveld hadde vi et underfullt møte, der borte i den—den andre menigheten, ute i . . . Broder Hatton, tror jeg, ja, broder Hatton, veldig fin kristen gentleman. Jeg møtte ham i går og satt på kontoret en liten stund med ham, og vi hadde en stund med fellesskap, fikk bedt med hverandre. Hadde et underfullt møte ute i går kveld, men ble litt lenge, holdt på folk til det ble sent. Det er nesten blitt en vane for meg. Men i kveld skal jeg ikke gjøre det. Nei. Jeg—jeg regner ikke med å tale mer enn fire timer. Jeg—jeg forventer nesten aldri det. Så, ser dere, det er vanligvis ganske riktig, i tabernaklet eller et annet sted.

⁶ Jeg ser noen av vennene mine fra området rundt Jeffersonville, eller som besøker oss. Vi har folk som sitter her foran oss, i kveld, ser jeg, har kjørt hele veien fra Macon, Georgia hver søndag. For å ha . . . Det er rundt syv hundre, fjorten . . . Det er rundt femten hundre miles tur-retur, for å komme til møte på søndag. Og de gjør ikke det bare én gang. Hver dag i året som vi har møte der på tabernaklet, kjører de helt fra Macon, Georgia.

⁷ Jeg ser broder og søster Dauch her fra Ohio. Broder Dauch er kommet langt opp i årene, men bare han og hans kone sammen,

og Herren har vært god mot dem. Og de—de kjører hver søndag, dette eldre ekteparet, langt der oppe fra Ohio, ned fra, over isete veier. Og hun, en kvinne, kjørte hele veien fra Ohio her, for å kunne være med på møtet.

⁸ Og her er folket fra Macon og forskjellige steder, de er med her inne for møtet. Vi er glade for å ha slike venner. Så glade for å dele privilegiene våre sammen, våre fellesskap sammen, for i sannhet bekjenner vi at vi er pilegrimer og fremmede. Dette er ikke vårt hjem.

⁹ Jeg tror jeg nettopp så bort og så en broder helt fra Iowa, her nede, hvis det er riktig. Er det ikke, broder? Her borte, broder Normans svoger fra Iowa?

¹⁰ Vi er som Abraham. Vi er . . . forlatt verden. Og vi ser etter en By som har Gud til Bygningsmann og Skaper. Vi tror at en dag, en herlig dag, skal vi se den Byen. Hele mitt hjertes begjær er å se den herlige Byen.

¹¹ Nå, vi stoler på at Gud velsigner oss i kveld og gir oss av Sitt Nærvær.

¹² Og jeg sa bare det for å skape litt forandring i atmosfæren, skape litt munterhet da jeg sa: "Tale fire timer." Nå, jeg er skyldig i å gjøre det, ser dere, og folket er skyldige i å sitte og lytte så lenge. Men det er—det er nesten litt ille, å straffe dem på den måten.

¹³ Dette er et fint bygd, lite menighetslokale. Jeg kan omtrent se alle sammen. Det ville vært en fin stund, sted her, til å ha et skikkelig helbredelsesmøte, hvis vi hadde fått noen til å holde det en gang.

¹⁴ Jeg ser langt bak, der bakerst, jeg ser søster Evans bak der. Jeg ser ikke broder Evans. De er også nede fra Macon, Georgia, langt nede i den varme staten. De snakket med oss her om dagen og sa de begynte å ta igjen oss nordstatsfolk der oppe. De fikk ni tommer med snø. Så, de fikk noe å skryte av da de fikk all den snøen. Hadde dere en god reise bortover? Det, vel, det er veldig fint, broder Evans.

¹⁵ Bare et lite vitnesbyrd for broder Evans bak der, som jeg ønsker å komme med hvis det er i orden for deg, broder Evans. Hvis det er . . .

¹⁶ Hvordan jeg ble kjent med broder Evans, det var i operahuset, oppe i Philadelphia. Broder Theo Jones, mange av dere har hørt om ham, han er en Full Gospel broder, veldig fin predikant. Og vi møttes, og han spurte meg om jeg ville komme bort til operahuset sammen med ham et par møtekvelder, og det gikk jeg med på å gjøre da vi kom fra et eller annet sted. Og broder Leo Mercier og broder Gene Goad hadde blitt kjent med broder Evans på en eller annen måte, og de sa: "Det er en mann

som ønsker å møte deg til en av de personlige samtalene”, sa, “nede fra Georgia.”

Og jeg sa: “Ja vel.” Og min kone og den lille sønnen min . . .

17 Lille Joseph, som mange av dere husker, viste Herren meg seks år før han ble født. Legen sa: “Det var umulig. Han kunne ikke bli født.” Men Herren sa det skulle skje, så Joseph kom helt nøyaktig til tiden. Og så . . . Han var rundt to år gammel da, eller tre.

18 Jeg husker den morgenen da vi stod opp på hotellet. Joseph så bort på meg mens jeg kledde på meg for å gå til frokost med broder Evans. Jeg hadde ikke møtt ham ennå. Og jeg sa til min kone: “Meda, vet du, kjære, at denne mannen som vi skal møte . . .” Jeg beskrev ham. Jeg sa . . . Han og hans kone. “Og jeg så en visjon av ham i morges. Han liker å fiske, men han er en lovbrøyer.” Og jeg sa: “Jeg—jeg—jeg så ham gjøre noe som han ikke burde ha gjort.” Jeg sa: “Jeg vet ikke om jeg burde fortelle ham det eller ikke.”

“Vel”, sa hun, “du bør ta det med ro.”

Og jeg sa: “Det skal jeg gjøre.”

19 Og så reiste lille Joseph seg opp i sengen. Han sa: “Pappa, vet du at David kommer til å krasje med motorsykkelen sin?”

Og jeg sa: “Hva er det, gutten min?” Moren hans oppfattet det.

Sa: “David.”

20 David Wood bor rett ved siden av meg. Han var et Jehovas Vitne, og benet hans hadde—hadde spedbarnslammelse og benet hans krøllet seg under ham. Og på ett av møtene fikk faren og moren hans ham dit. Og Herren Jesus åpenbarte alt om ham, hva han var, og sa til ham at han skulle stå på føttene sine. Den ble helbredet, og der rettet benet hans seg ut og ble normalt. Og faren hans er en byggmester. Han ga hjertet sitt til Herren Jesus da og flyttet ved siden av meg og har bodd der de siste årene. Og gutten, hvis han ikke tenker seg om, vet han ikke engang hvilket ben det var som—som var skadet.

21 Det er mennesker som sitter her i kveld som kjenner gutten. Hvor mange av dere her kjenner David Wood? Det er mange av dere, ja visst, som—som—som har møtt gutten.

22 Og Joseph sa: “Jeg så nettopp at David ble skadet på en motorsykel, nedover gaten i nærheten av skolebygningen.”

23 Vel, jeg tenkte. Noen få dager før det, hadde han fortalt meg at han ventet på at lillesøsteren sin skulle komme hjem. Han var på trehjulsykkelen sin. Han sa: “Pappa, jeg så . . .” Sa: “Er det en Mann *der* oppe som har en—en hånd omtrent så stor?”

Og jeg sa: “Jeg vet ikke. Hvordan det?”

24 Han sa: “Jeg kikket opp.” Og sa: “Jeg kjørte ut mot veien på trehjuls sykkel min.” Og sa: “Jeg så en kjempestor hånd, så ut som Jesu hånd, som hindret meg fra å kjøre ut på veien.”

25 Vel, vi tenkte ikke så mye mer på det. Men da han fortalte oss denne profetien, at David skulle bli skadet på en motorsykkel, var det ganske underlig for meg. Og dere vet, vi var hjemme tre dager . . . Og han fortalte meg hvilket ben det ville være, “Høyre side. Det kom til å rive opp klærne hans, skade hans høyre side.”

Vi sa: “Du drømte det i går kveld, Joseph.”

26 “Nei, nei.” Han drømte ikke. Sa: “Jeg—jeg så Da-da akkurat nå.” Skjønner? Vel, jeg trodde han bare skravlet i vei.

27 Tre dager etter at vi kom hjem, hoppet David på en motorsykkel. En gutt kom fra Louisville på motorsykkelen. Han kjørte nedover veien, og nøyaktig på det samme stedet veltet han med motorsykkelen og ble skinnflådd på hele benet på høyre side.

28 Og det var akkurat den—den dagen jeg møtte broder Evans. Så etter at jeg hadde snakket med ham og sett at han bare var en god sørstatsbroder, sa jeg: “Ønsker å spørre deg om noe.” Jeg sa: “Du fisker nedover i vassdragene et eller annet sted. Ser ut som Florida for meg.”

Han sa: “Det gjør jeg.”

29 Jeg sa: “Helt nylig fikk du en sekk full av fisk. Du burde ikke ha fått så mange.” Jeg sa . . . Og han sa . . . ansiktet hans ble liksom rødt; bøyde hodet ned. Og jeg sa: “Du kom ut, du og sønnen din, og du gjemte fiskene tre ganger fordi du så viltvokteren ute på enden. Du trodde det var det.”

30 Han sa: “Ja, sir. Det er riktig.” Ansiktet hans, helt rødt, han og hans kone.

Jeg sa: “Det er bare . . .”

Han sa: “Jeg—jeg—jeg er lei meg. Jeg—jeg skulle ikke ha gjort det.”

Jeg sa: “Men jeg vil gjerne bli med å fiske der nede.”

Vel, han tok meg med. Jeg dro nedover.

31 Og videre, langt inne, det er bare svært farlige slanger av sides der, alligatorer og krokodiller, slanger og alt mulig der inne. Det er verre enn Arizonas Gila-monstre. De har det de kaller jord-klapperslangen, en bitte liten fyr, og han er—han er en ondskapsfull fyr. Og broren hans ble bitt av en, omtrent tre eller fire måneder før det, og hadde fremdeles en gipsbandasje på benet og en bøyle over den i månedsvis. Og lå på sykehuset, visste ikke om han kom til å leve eller dø; hans yngre bror.

32 Så hadde jeg og broder Evans kommet inn dit, og jeg fisket. Åh, jeg hadde en fantastisk dag.

33 Jeg ganske enkelt elsker å fiske. Jeg, jeg er den dårligste fiskeren i verden, men jeg har en god guide: Ham. Og Han forteller meg hvor de er, og vanligvis får jeg tak i dem.

34 Og jeg fikk noen fine den dagen. Og jeg fikk en så stor på kroken, en kjempestor havabbor, omtrent ti eller elleve pund antar jeg. Jeg klarte ikke å holde på den. Og den lille flue-sluken den hadde hoppet ut av munnen. Og munnen omtrent som *det*, og den lille flua omtrent som *det*. Den kunne komme opp og bare riste den ut av munnen sin. Men den var så sint. Jeg kastet den tilbake, og den kom på tredje gang.

Og broder Evans sa: “Åh, ta den, broder Branham.”

35 Så jeg kastet sluken i vei med denne stanga og prøvde å få denne havabboren til å bite på den igjen, og en gang til, og åh, noe, en kjempestor fisk slukte den, og jeg fikk liksom slitt den ut litt. Holdt den utenfor vannliljene inntil den kom opp nær til elvebredden.

36 Broder Evans som satt der, hadde blitt våt på føttene. Han bare rullet opp buksebeina sine og var barføtt. Han sa: “Bare et øyeblikk.” Det vokste siv og slikt der ute. Sa: “Jeg skal få tak i den.”

37 Jeg sa: “Det gjør ingenting. Jeg drar den inn likevel. Faller den av, har vi massevis.”

38 Begynte så å dra inn på den måten. Sa: “Jeg skal få tak i den.” Idet han trådte ut, bet en liten jord-klapperslange ham, akkurat idet han trådte ut, rett gjennom øverste del av foten, rett over ankelbenet.

39 Jeg har aldri hørt et—et slikt ansiktsuttrykk, eller hørt et slikt skrik. Kom seg opp derfra og holdt hendene slik som *det* og skar tenner. Kikket, og det var bare et lite, omtrent så langt fra hverandre der slangens huggtenner hadde bitt rett gjennom benet hans.

40 Vel, du blir den sykeste personen i verden i løpet av bare få minutter. Og du bør komme å få hjelp et eller annet sted, ellers vil du dø. Og den—den—den giften er virkelig giftig i en jord-klapperslange.

41 Vel, han er en kraftig, stor mann. Og jeg var for liten til å bære ham rundt to miles til bilen gjennom myrområdene. Og vi så alligatorer overalt, og jeg er ikke så høy i hatten rundt dem, i alle fall. Så jeg tenkte: “Hva kan jeg gjøre?”

42 Og akkurat da virket det som noe talte til meg, og jeg så Herrens Skriftsted, som sier: “Og de skal trå på hodene til skorpioner og på hodene til slanger, og ingenting skal skade dem.” Så tenkte jeg på broren hans, men broren hans er ikke en troende. Han er ikke en kristen. Men denne mannen er en kristen. Så han bare grep og holdt seg om benet.

43 Jeg la hendene på ham. Jeg sa: “Himmelske Far, vi er i en krisesituasjon, og jeg er—jeg er ikke i stand til å bære min broder. Og dessuten ville han vært så syk innen jeg fikk ham ut dit, så jeg vet ikke om vi ville fått ham til hjelpen i tide eller ikke. Men det er skrevet i Ditt Ord, at: ‘Ingenting skal skade dem.’ Og dette er en troende.”

44 Og jeg la merke til at han sluttet å ha det vondt eller lage lyder. Og da jeg sluttet å be satt han og kikket på meg og lo. Han sa: “All smerten er borte.”

45 “Vel”, sa jeg, “skal vi fortsette?” Vi fortsatte å fiske, fisket hele den dagen. Den kvelden, rundt klokken elleve . . .

46 Vi fikk så mange store havabborer at, da vi kom ut til sivilisasjonen igjen, ja, så var de der ute og tok bilder og kikket på dem langt utover kvelden, rundt klokken elleve.

47 Og broren hans, han som var blitt bitt av en slange, drev en—en agnforretning. Og han kom bort, og vi fortalte historien, viste stedet. Og broren hans sa: “Det er helt greit å være religiøs, men ikke toskete.” Sa: “Kom deg til et sykehus så fort du kan og få førstehjelp.”

48 Broder Evans sa: “Hvis Gud Allmechtig har beskyttet meg siden klokken elleve i formiddag til klokken elleve i kveld, så avgjør det saken.” Fikk aldri noe mer smerte.

49 Vil du bare reise deg opp, broder Evans, slik at folket kan se hvem jeg snakket om? Dette er broderen rett der. Broder Dauch . . .

50 Og, åh, Han er Gud hvor enn du er. Han er Jesu Kristi aldri sviktende Nærvær. “Se, Jeg er med dere alltid, helt til verdens ende.” Og Han oppfordrer deg til å sette din tro, når som helst du ønsker, på Hans Ord, og Han vil la det skje. Nå er jeg . . .

51 Det er et privilegium å være her i kveld med vår gode broder Groomer. Og jeg har . . . Han har vært etter meg en lang stund om å komme opp hit. Og jeg synes bare det er underfullt å være her i kveld, og med disse andre fine brødrene, få møte broder Ballard her borte og mange av dere. Og så forventer vi alle å være med på Forretningsmennesenes frokost. Og nede ved—ved . . . Hva er navnet på den? Ramada. Sa jeg det riktig? Ramada. Er det spansk?

52 Jeg husker en gang at jeg lærte ett ord spansk: “Oye.” Jeg sier ikke det riktig lenger. Jeg bør slutte med det. Jeg mener: “Hører du meg?” Eller noe lignende: “Oye.” [Noen sier: “Oye.”—Red.] “Oye.” Slik er det. “Oye.” Slik er det.

53 Og så: “Gloria a Dios”, ære være Gud. Slik er det: “Gloria a Dios.” Jeg husker det fra lenge siden, så jeg roper fremdeles: “Gloria a Dios.”

54 Så nå, i kveld, slik at dere ikke må stå så lenge, og—og jeg ønsker bare en liten stund med fellesskap.

⁵⁵ Og unnskyld meg som står her på plattformen og snakker om dette og fryder meg, for jeg er så glad for å være her. Jeg tror Gud vil at Hans barn skal være glade. Jeg—jeg tror vi kan drive det til det ekstreme og—og bare miste oppriktigheten i det. Men jeg tror at Gud vil at Hans folk skal være virkelig glade og omgjengelige, vennlige fra våre hjerter. “Elske hverandre slik Gud for Kristi skyld, eller Kristus elsket oss.” Jeg tror det er derfor vi burde være glade kristne.

⁵⁶ Nå, la oss, rett før vi leser Ordet, la oss bare tale til Forfatteren bare et øyeblikk, mens vi bøyer vårt hode. Og nå med våre hoder bøyd, idet vi legger til side vår lille fellesskapsstund nå, for å bli kjent og fornye vårt fellesskap. Jeg undrer i denne synlige lille bygningen i kveld, enten på utsiden eller inni, om det er noen bønnebegjær som bør nevnes, og du kan la det bli kjent ved å løfte opp din hånd. Bare Gud kjenner ditt hjerte. Gud være nådig. Gud være nådig. Nå, Han kjenner ditt behov. Hvor mange har et åndelig behov så dere vil løfte opp deres hender? Gud velsigne dere. Og nå for helbredelse av kroppen, løft opp deres hender, se om det er noen syke mennesker. Åh, du store! Det er en syk verden, ikke sant? La oss snakke med Ham som kan gjøre alt som er galt rett.

⁵⁷ Allmektige Gud, slik Du kom til syne for Abraham i den Allmektige Guds Navn, Du er fra evighet til evighet, Allmektige Gud. Og vi er så glade i kveld for at vi har det privilegiet av å komme til Deg. Vi vet dette, om vi kommer inn på invitasjonen til Jesus, så har vi vissheten der om at Du lytter. For Han sa: “Be Faderen om hva som helst i Mitt Navn, så vil Jeg gjøre det.” Nå, vi tror det, fordi det er et Guds Ord. Og vi har så mange behov i kveld, Herre.

⁵⁸ Vi takker Deg for denne menigheten og for en nasjon der vi fremdeles kan holde et slikt møte, for en by som ikke lukker dørene. Vi takker Deg for dens pastor, vår kjære broder og for hele styret, diakonene, tillitsmennene og alle medlemmene. Og, Gud, fremfor alt dette takker vi Deg for enhver pilgrim her i kveld, de som er på gjennomreise med oss her på jorden.

⁵⁹ Vi har kommet sammen, Far, i oppriktigheten av tilbedelse, og tror at Du vil møte oss og ikke unnlate å velsigne oss, og oppfylle selv våre alle minste ønsker. Og Du så hendene til dette folket for åndelige omstendigheter. Å Gud, ta bort all frykt og tvil i kveld. Må Den Hellige Ånd få herredømme.

⁶⁰ Gud, vi ber for dem som har fysiske lidelser, hindret, slik at de ikke kan glede seg over livet, fordi djevelen har gjort ondt imot dem og gjort dem syke. La dem forstå i kveld, at ved sårene til Herren Jesus er vi alle sammen helbredet. Må vi få mot i kveld til å stige inn i Guds Nærvær ved tro. For sannelig, Gud er vår Far og tro er vår mor som bringer oss til Fødsel, til Gud. Så må vi, ved moder tro, bli ført inn i Nærværet til Gud Fader som ga

oss løftet. Og utfri oss fra alt ondt, slik Han lærte oss å be: “Fri oss fra det onde.”

⁶¹ Nå, Herre, velsign disse besøkende forkynnerne. Samlingen til Christian Businessmen som nærmer seg, vi ber for den, at mange sjeler må bli frelst. Og når vi drar i kveld, må vi kunne si som dem som kom fra Emmaus: “Brant ikke våre hjerter i oss mens Han snakket med oss langs veien?”

⁶² Velsign Ditt Ord mens vi leser Det. “Ditt Ord er en Lykt”, et Lys som gir Lys fra jorden til Herligheten. Og må vi klatre litt høyere på stigen i kveld, Herre, gjennom vårt fellesskap med hverandre i Jesu Kristi Nærvær. Nå, Far, fra denne stund, kom inn i vår midte. Ta den levende Guds Ord og gi Det til ethvert hungrende hjerte. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁶³ Nå, dere som liker å notere ned teksten eller ønsker å lese i Skriften sammen med oss, hvis dere vil slå opp i Biblene deres til Johannes det 1. kapitlet, jeg ønsker å lese et ganske langt avsnitt fra Ordet, fra Johannes det 1. kapitlet. Og nå skal vi begynne med det 15. verset av Johannes det 1. kapitlet.

Johannes vitner om ham, og ropte ut og sa: Det var om ham jeg sa: Han som kommer etter meg, er kommet foran meg, for han var før meg.

Og av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.

Og loven ble gitt ved Moses, men nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.

Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, . . . har forklart ham.

For dette er Johannes' vitnesbyrd da jødene sendte prester og levitter fra Jerusalem for å spørre ham: Hvem er du?

Da bekjente han og nektet ikke. Han bekjente: Jeg er ikke Kristus.

Og de spurte ham: Hva så? Er du da Elia? Han sa: Det er jeg ikke. Er du profeten? Og han svarte: Nei.

Da sa de til ham: Hvem er du, så vi kan gi et—et svar til dem som har sendt oss? Hva sier du om deg selv?

Og han sa: Jeg er røsten av en som roper i ødemarken: Gjør Herrens vei rett, som profeten Jesaja har sagt.

Utsendingene var fra fariseerne.

Og de spurte ham og sa: Hvorfor døper du da, hvis du ikke er Kristus eller Elia eller—eller profeten?

Johannes svarte dem og sa: Jeg døper med vann, men det står en iblant dere som dere ikke kjenner.

Han er det som kommer etter meg, han som er kommet foran meg, og som jeg ikke er verdig til å løse sandalremmene for.

Dette skjedde i Betabara, bortenfor Jordan, hvor Johannes døpte.

Dagen etter . . . (Unnskyld meg.) . . . ser Johannes Jesus komme imot seg, og han sa: Se der! Guds Lam, som tar bort verdens synd.

Det var . . . ham jeg sa: Etter meg kommer en mann som er kommet foran meg, for han var før meg.

Jeg kjente ham ikke. Men for at han skulle bli åpenbart for Israel, derfor er jeg kommet og døper med vann.

Og Johannes vitnet og sa: Jeg så Ånden komme ned fra himmelen som en due, og han ble over ham.

Jeg kjente ham ikke, men han som sendte meg for å døpe med vann, sa til meg: Ham som du ser Ånden komme ned og bli over, han er den som døper med Den Hellige Ånd.

Og jeg har sett det, og jeg har vitnet at han er Guds Sønn.

Dagen etter sto Johannes der igjen sammen med to av disiplene sine.

Og mens han ser på Jesus, som kom gående, . . . sa han: Se der! Guds Lam!

De to disiplene hørte ham si dette, og de fulgte etter Jesus.

Og da snudde Jesus seg og så dem følge etter. Han sa til dem: Hva søker dere? Og de sa til ham: Rabbi, — det betyr Mester— hvor bor du?

Og han sa til dem: Kom . . . se! Og de kom og så hvor han bodde, og de ble hos ham den dagen. Det var nå omkring den tiende time.

En av de to som hadde hørt Johannes tale og som fulgte ham, var Andreas, Simon Peters bror.

Han fant først sin egen bror Simon og sa til ham: Vi har funnet Messias, som oversatt er Kristus.

⁶⁴ Må Herren legge Sine velsignelser til denne lesningen av Hans Ord. Og nå, med den dypeste interesse, må jeg få rette deres oppmerksomhet bare for en liten stund mot en—en liten tekst, om jeg kan kalle det det. Da jeg satt ved skrivebordet, for en stund siden, rundt klokken tre eller fire i ettermiddag og leste, traff dette meg. Og å trekke en tekst fra dette, ønsker jeg å ta dette, disse to ordene: *Overbevisning deretter nød. Overbevisning deretter nød.*

65 Nå, vi lever i en fryktelig tid. Vi lever i en tid med et stort frafall. Vi vet det. Vi er klar over det.

66 I går kveld talte jeg over emnet *Å anta*, nede i den andre menigheten. Folk aksepterer et eller annet og bare antar at de er kristne. Og ordet *anta*, som vi forklarte i går kveld, betyr “å våge seg ut på noe uten autoritet.” Og for mange mennesker antar i dag. “Vel”, sier de, “jeg gjorde *så-og-så*. Jeg ble medlem av menigheten. Jeg—jeg ble neddykket i vann. Jeg antar at jeg er en kristen.” Det vil ikke fungere. Det, du kan ikke gå ut ifra det. Du må være sikker på at du er det. Skjønner? Du, du må virkelig vite at du er en kristen. Så, i dag, føler jeg, i møte med . . .

67 Vår nasjon har flere medlemskaps-kristne enn nasjonen noen gang har hatt. Men visste dere, ifølge statistikkene, at det i fjor ikke var . . . noe seminar. Knapt en sammenlignet med fjoråret. Men annethvert seminar, eller skole, eller Bibelskole, fikk ikke fylt opp kvoten sin med forkynnere. Der unge mennesker med kall i livene sine til å gå ut på misjonsmarken og så videre, som går for å få sin utdanning og så videre, hvordan de pleide å stå i kø for å bli opptatt på skolene, og nå klarer du knapt å overtale dem inn. Det er noe galt et eller annet sted. Skjønner? Jeg tror av hele mitt hjerte, uten noen, håper jeg ikke sier noe galt, men jeg tror det er på grunn av mangel på interesse, nød, ikke nok nød. Man bryr seg for mye om å lage atombombe, bryr seg for mye om hvem som vil komme til månen først. Og—og jeg bryr meg ikke om å komme til månen. Jeg ønsker å komme til Himmelen, det er dit jeg ønsker å komme.

68 Dere vet, de roper stadig ut: “Vi får en mann i rommet først.” Russland roper stadig til oss: “Vi sender en mann i rommet.”

69 Ja, vi har jo hatt En i rommet i to tusen år. Ja visst. Vi, de . . . ? . . . De er—de er så langt bak, de er to tusen år bak oss. Vi har hatt en Mann i rommet langt der tilbake, nå, to tusen år siden, stod opp fra graven og er i rommet og over det hele, overalt. Ja visst. Så det er den Ene vi ser imot. Han vil føre oss dit Han sa. “I Min Fars hus er det mange rom, og Jeg vil gå og gjøre i stand et sted.” Et sted utenfor rommet der ute, jeg vet ikke, men Han vil komme tilbake for å ta imot oss. Det er saken. “La ikke deres hjerter bli urolige, vær heller ikke redde.” Åh, jeg elsker det. Det bare lar meg vite, at: “Det er et hjem i Klippen et sted, langt over fjellets topp”, som poeten sa.

70 Nå, dette frafallet skyldes en mangel på nød for Kristi Legeme. Jeg tror at kanskje ikke det riktige har blitt fremvist. Så mange unge studenter som ville finne sitt kall i livet, ser så mye som har mislykkes der ute og ser i virkeligheten at tidens ordning og program har mislykkes. Ikke . . . Kristus har ikke mislykkes, men systemet som vi har skapt har mislykkes. Kristi program har ikke mislykkes. Men folkets system har mislykkes. Nå, Kristus har et program som vi må tre inn i.

71 Nå, vi kunne dvele lenge ved disse få, korte Skriftstedene og slikt som jeg ønsket å henvise til. Men for å skynde oss, la oss begynne nå og starte tilbake i Jesajas Bok, og begynne der Johannes første gang ble kalt “en røst som roper i ødemarken”, syv hundre og tolv år før sin fødsel.

72 Og Sakarja, faren hans, en prest på den tiden, var en prest i Herrens tempel. Og han og hans kone, Elisabeth, var kommet langt opp i årene. Og Den Hellige Ånd kom til Sakarja og velsignet ham og fortalte ham om barnet, som vi alle vet. Men det må ha vært en rar ting, og en følelse i hjertet til det eldre paret da denne lovede sønnen kom. Og hans taleevne, han hadde vært stum helt til den stund da han ga ham navn, ifølge Guds Ord. Skjønner?

73 Guds Ord er så fullkomment. Og fordi ikke én liten bokstav eller tøddel på noen måte kan viskes ut, det kan ikke forgå før det er blitt oppfylt. Jesus kommer, og Han kommer for en Menighet uten plett og lyte. Og ikke ett Ord eller tøddel av Det vil noen sinne slå feil. Menigheten vil være i den tilstanden når Jesus kommer. De venter på oss.

74 Nå, legg merke til, Sakarja og Elisabeth, siden de var kommet langt opp i årene, visste de at de ikke kom til å leve lenge nok til å se sønnen sin, hva Gud hadde i vente for ham. Men de visste Gud var med ham, fordi Den Hellige Ånd hadde lovet det løftet, og de visste Gud ville ta hånd om sønnen deres. Nå, ifølge historien der, døde de da han var omtrent ni år gammel.

Og, Johannes, hvor underlige disse karene er.

75 Det kunne se ut som at Johannes som kom fra et prestehjem, han som var en religiøs mann og visste at det var et kall i livet sitt, at han ville ha gått rett ned til skolen og blitt en prest som faren sin. Vel, det ville ha vært en naturlig tankegang.

76 Når en gutt får et kall i livet sitt, det første de tenker på er å skynde seg bort til seminaret et eller annet sted, ser dere, skynde seg til skolen eller noe slikt, vente til en får gradene sine og så videre, før en skal forkyne.

77 Vel, Johannes gjorde nøyaktig det motsatte, istedenfor å gå til skolen som faren hans kom fra. Han visste at det var et kall i livet sitt. Og han visste at han skulle kunngjøre . . . han skulle introdusere Messias for verden, fordi han skulle gå foran Ham. Og det kunne ikke være noen feil i det.

78 Så, istedenfor, han visste at hvis han gikk ned til skolen og sa til dem: “Mange av dere forstår det ikke her, men jeg er han som var født av Sakarja, presten, som fikk sin utdanning her på denne teologiskolen. Og jeg har . . . Jeg . . . Dere kjenner moren min, en rettfærdig kvinne, og dere vet hvem jeg er. Så jeg kom ned, ‘biskop, erkebiskop’ og så videre, for—for å lære hvordan denne Messias vil se ut, fordi jeg vil måtte vite hvordan Han ser ut. Jeg må være sikker, fordi Han kommer til å være en Mann. Jeg må

vite hvordan Han ser ut, slik at jeg virkelig kan introdusere Ham for verden.”

⁷⁹ Nå, det er en viktig tjeneste. Og mine brødre, vet dere at vi har den samme tjenesten? Riktig. Det er i sannhet å introdusere Messias for folket.

⁸⁰ Han visste at hvis han gikk ned til skolen, ville hver person ha sin egen forståelse av det, og det ville bare skape forvirring.

⁸¹ Men Johannes, i en alder av ni år, dro ut i villmarken for å være alene med Gud, slik at han ikke skulle gjøre noen feil. Han ville vite hva denne Messias ville være, hvordan han kunne finne Ham, hvordan Han ville se ut, slik at han kunne introdusere Ham. Og vi finner at istedenfor å gå og ta alle gradene sine og ende opp som en prest som sin far og følge i fotsporene til sin far—far, så gikk han så langt bort fra skolen som han kunne komme, rett ut i villmarken alene med Gud.

⁸² Jeg har ikke noe imot skolene. Jeg har ikke noe imot det i det hele tatt. De er veldig fine. Men noen ganger etter at du har tatt din grad på skolene, må du likevel gå ut i villmarken et eller annet sted for å finne Guds vilje. Det er riktig. Det er sant.

⁸³ Nå, Johannes, som bar dette store oppdraget, gikk rett ut i villmarken og var der fra en alder av ni år inntil han var tretti år gammel, i villmarken.

⁸⁴ Du kan legge merke til måten han snakket på; at han var en villmarkens mann. “Åh, dere ormeyngel.” Skjønner? Han hadde blitt vant med slangene i villmarken. Skjønner? Han . . . Skjønner? “Åh, øksen ligger ved roten av treet.” Skjønner? Han var en villmarkens mann. Skjønner? Han—han talte slik han hadde levd, i de omgivelsene han hadde levd i. Og han formidlet de symbolene fra tingene han hadde lært der ute i villmarken.

⁸⁵ Nå, hvorfor var Johannes så sikker? La dere merke til, han sa ikke: “Kanskje dette er”? Han sa: “Se, dette er!” Hvordan kunne han være så sikker?

⁸⁶ La oss nå lese et annet vers. Det 26. verset, jeg har skrevet det ned her. Jeg ønsker å se hva vi får ut av dette 26. verset her.

Og Johannes svarte dem og sa: Jeg døper dere med vann, men det står en iblant dere som dere ikke kjenner.

⁸⁷ Se her. Johannes visste. Hvordan var Johannes så sikker på at midt iblant den flokken et eller annet sted, som stod der, var Messias? “Det er En som står iblant dere nå, som dere ikke kjenner, og Han er den Ene som vil døpe med Den Hellige Ånd.” Skjønner? Han kjente Ham. Hvorfor? Fordi tiden var for hånden.

⁸⁸ Brødre, tiden er for hånden. Det er lønnsomt for den kristne ikke bare å bli medlem av menigheten, eller å stole på en eller annen, en bevegelse, en eller annen følelse eller noe slikt, men å være sikker på at du har rett.

89 Vel, i dag har vi så mange ting. Noen stoler på utdanning. Noen stoler på å lære seg læresetninger. Noen stoler på små, underlige følelser. Noen stoler på forskjellige ting. Noe jeg ikke har noe imot. Det er helt i orden. Men det er ikke det jeg snakker om. Du kan ha det uten å ha det som er ekte. Skjønner?

90 Og det er det vi prøver å si. Vi må være sikre, fordi tiden er for hånden den—den den ekte utgytelsen av Den Hellige Ånd. Han lovet Han ville utøse den i de siste dager.

91 Det er så mange som sier: “Hvis du skjelver. Holder øynene lukket. Gjør alle slags ting og får følelser.” Du får ånder, venn. Men hvis livet ditt ikke samsvarer med det du bekjenner, så er det noe galt med ånden du har fått. Skjønner? Og det er sant. Skjønner?

92 Du, du må være sikker. Den Hellige Ånd vil bringe fram et hellig liv, det er riktig. Og hvis ønskene i ditt hjerte, hvis du må tvinge deg hele tiden for å prøve å presse deg til å gjøre det som er rett, og verden fremdeles hungrer i deg, så er det noe galt. Skjønner? Den Hellige Ånd i deg vil ikke hunge etter verden. Den vil hunge etter Gud. Hvis det er vanskelig for deg å gå på møte og må presse deg til å komme når menighetslokalet er åpent, er det noe galt med den ånden. Den prøver å holde deg borte fra Gud. Guds Ånd vil lede deg rett til menigheten hver gang døren åpnes for fellesskap. Ja, sir. Skjønner? Så du må være sikker på dette nå. Tiden er for hånden.

93 Nå, Johannes visste at tiden var for hånden, derfor sa han: “Det står En her et sted iblant dere, som dere ikke kjenner.” Heller ikke gjorde han det på det tidspunktet, ellers ville han ha sagt: “Her er Han, eller der er Han. Det er Ham som står der.”

94 Men Johannes, hvis han hadde gått på skole, ville han sannsynligvis ha pekt ut femti.

95 Men, ser dere, Johannes hadde gått på en annerledes skole. Johannes hadde vært innfor Gud. Johannes hadde fått åpenbart for seg av Gud, nøyaktig Guds Ord, hvordan Messias ville være. Så han ventet på å se tegnene på Messias. Han ønsket å se hvor Messias var. Gud lovet: “Jeg vil stadfeste Messias for deg.”

96 Jeg forteller dere nå hvis dere ønsker Skriftstedet for det, det vil være et Bibelsk tegn. Vers 33, la oss ta det 33. verset her og lese. Følg nå med.

Og jeg kjenner ham, kjente ham ikke: . . .

. . . jeg kjente ham ikke, men han som sendte meg for å døpe med vann, sa til meg: Ham som du ser Ånden komme ned og bli over, han er den som doper med Den Hellige Ånd.

97 Skjønner? Der var Gud, ønske, ønsker å forsikre Seg om at det ikke blir noen forvirring om det. Gud sa: “Johannes, Jeg vil

gi deg et tegn. Og så når du ser dette tegnet på Ham, så vil det beviset at det er den Ene.”

⁹⁸ Johannes sa: “Han står der ute et sted, men jeg—jeg kjenner Ham ikke ennå.”

⁹⁹ Men så snart han så Ånden komme ned og bli over Ham, ingen andre enn Johannes så Den. Bare tenk på det. Den Hellige Ånd kom ned i form av en Due, og hvilte på Jesus, og ingen så det utenom Johannes, fordi løftet ble gitt Johannes.

¹⁰⁰ Nå, hvis det er en vantro her som ikke tror på dåpen i Den Hellige Ånd, du sier: “Jeg tror ganske enkelt ikke på det”, du vil aldri vite noe om den. Du sier: “Jeg tror ikke på Guddommelig helbredelse. Jeg kan ikke se at det er riktig.” Selvfølgelig kan du ikke det. Nei, sir. Men, den som tror, Det er for troende. De som har en hunger i sitt hjerte etter å se Gud, ser det. Ingen . . .

¹⁰¹ De mennene som var sammen med Paulus, så ikke det Lyset som hang der over Paulus. De så ikke Lyset. Men Det var så—så virkelig for Paulus at Det forblindet øynene hans. Så strålende, at Det forblindet øynene til en mann som stod og kikket på Det, og de andre som stod rundt kunne ikke engang se Det. Så, dere ser, Det er sendt til de som tror og er rede til å ta imot Det.

¹⁰² De vise menn, vismenn fra Østen, fulgte Stjernen i to år ned over Tigris-elven og over steppene. De kom helt fra Arabia, over til India, og kom helt til Jerusalem mens de fulgte Stjernen. Og Den gikk over hvert eneste observatorium, og ingen av dem skrev noe om Den; de så Den ikke. Men *de* så Den.

¹⁰³ Så jeg tror i kveld at Den Hellige Ånd er her. Den er her for dem som er bestemt til å motta Den, de som tror det, som venter på det. Den er her for løse alle de åndelige problemene. Den er her for å helbrede enhver syk person som er til stede. Den er her. Men du må komme og tre inn i Dens atmosfære og ha innstillingen for å ta imot det. Du må komme, ikke på noe som er opparbeidet følelsesmessig. Du må komme på grunnlaget av å tro på et løfte som Gud har gitt. Det gjør det. Det er det som gjør det.

¹⁰⁴ Han ventet på å se det tegnet, og da var han . . . kunne han bekjentgjøre Ham. Og han gjorde det.

¹⁰⁵ Den andre dagen så Johannes Ham igjen, og han sa: “Se der! Guds Lam.” Han var helt sikker. Han visste at det var Ham.

De sa: “Hvordan vet du det?”

¹⁰⁶ Han sa: “Han som sendte meg ut i villmarken for å døpe med vann, sa: ‘Ham du ser Ånden komme ned og bli over, Han er den som døper med Den Hellige Ånd og Ild.’”

¹⁰⁷ Det var to av disiplene hans som stod der, og de fulgte Jesus. Og når vi . . . Var Filip, Andreas. Men da de kom til . . . De sa: “Rabbi, hvor bor Du? Vi ønsker å vite hvor Du bor. Vel, vi har hørt på en profet som har stått her nede ved elven. Og han har i seks måneder fortalt oss at det skulle komme en Messias, og han

ville gjenkjenne Ham. Nå, vi vet at den profeten er en rettferdig mann. Vi tror at han er en profet. Han er—han er en stadfestet profet. Vi vet han er det. Og han sier at Du er Messias. Vel, vi ønsker å vite hvor Du bor.”

Og Han sa: “Kom, se.”

¹⁰⁸ Og de gikk inn og var hele natten hos Ham, fordi det var sent på ettermiddagen. Merk dere, de var hos Ham den natten. Og neste morgen var Andreas så fullstendig overbevist, at han ønsket å finne broren sin. Skjønner?

¹⁰⁹ Nå, det er den eneste måten som jeg kan se det kan komme en nød i menigheten og tilbake blant folket, å forbli lenge nok til du er overbevist om at programmet er riktig, at det er Gud og ikke en slags mental illusjon eller følelse, eller—eller psykologi eller noe opparbeidet. Det er uten tvil dåpen i Den Hellige Ånd som Gud lovet å utøse i den siste tid.

¹¹⁰ Det er grunnen til at seminarene går tilbake. De ser at alt de oppnår, av en eller annen grunn, blir det ikke . . . Det lover stadig noe som du aldri kommer til. Noe de lover og bare fortsetter å love, å love, å love. Du kommer aldri til det.

¹¹¹ “For løftet tilhører dere og deres barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud vil kalle til seg”, sa Peter på Pinsefestens Dag. Nå, det er ikke bare for en gruppe langt tilbake i en annen tidsalder. Det er i dag. Hvor lenge? “Så mange som Herren vår Gud vil kalle til seg.” Tegnene skulle følge den troende, slik at de skulle vite hvem de er; og stadfeste dem at de er det.

¹¹² Andreas fikk veldig, veldig nød, fordi han var hos Ham hele natten og ble overbevist. Og så da han ble overbevist om at Han var Kristus, fikk han nød for noen andre.

¹¹³ Og jeg tror at enhver mann, enhver kvinne, enhver gutt eller jente som noen gang blir lenge nok så du blir overbevist om at Det er riktig, og at Det er Den Hellige Ånd, så får du en så stor byrde på ditt hjerte, at du ikke kan stå stille og la disse menneskene dø i skam og synd. Det vil knuse hjertet ditt når du går ut på gatene. Det vil det, for enhver kristen, å se folket så fullstendig overgitt til synd: drikking, gambling, banning, sverging, røyking. Hver bil du kjører bak, er en kvinne med en sigarett i fingrene, med en av disse vannhodefrisyrene som de—som de bruker nå og alt dette vanlige tøvet. Og tusenvis av de bekjenner seg å være kristne.

¹¹⁴ Forstår du ikke, venn, siden jeg berørte det, slik som førstedamen i landet, visste du at Jesabel var førstedamen i det landet også? Skjønner? Ja visst. Men Elias kalte henne ut. Hun hatet ham, men han fortalte henne hvor hun hørte hjemme. Faktisk var han pastoren hennes. Hun ville ikke innrømme det, men han var det. Det er riktig. Han fortalte henne.

115 Vi ser all synden og tingene slik de er, og det er som kniver i hjertet til hvem som helst. Ser små barn . . . Min kone fortalte meg i morges. Vi kjørte opp til den lille menigheten der på det andre stedet. Broder Williams kjørte oss opp dit i går. Og hun sa: "Bill, det var så gripende."

116 Etter at de hadde kjørt gjennom gatene og sett hvordan små jenter, ikke over tolv år gamle, gikk rundt med sigaretter i hendene, og gutter som kom fra skolen med armene rundt dem, på feil sted. Barn, ja, politimennene burde tatt med seg slikt som det. Vel, det er moralsk fordervelse. Hva? Det stakkars lille barnet, hva vil skje med henne? Ute i buler og alt annet, drikker og gambler og flørter med disse guttene, og ikke over tolv, fjorten år gamle, og moren deres er like ille. Det er riktig. Og alle sammen tilhører menigheten.

117 Hun sa, i denne menigheten der ute i går: "Det var så søtt og se en flokk med små barn, rundt åtte eller ni år gamle, alle kom inn og gikk til alteret og ba, og etterpå tok de filler og begynte å tørke av stolene slik at folk kunne komme inn den kvelden."

118 Velsignet være Herrens Navn! Det er fremdeles en grein tilbake et sted. Det er en rest som Gud vil kalle sammen. Ja vel.

119 Overbevisning og deretter nød. Nå, Andreas hadde nød for broren sin så snart han var fullstendig overbevist om at det var Messias. Hvordan gjorde han det? Han ble hos Ham hele natten.

120 Problemet er det at vi kan ikke være hos Ham fem minutter. "Åh, må komme meg hjem. Et eller annet fjernsynsprogram har begynt. Vi er bare nødt til å se den episoden. Jeg kan bare ikke bli lenger. Det er alt. Jeg har ikke gått glipp av det på lang tid. Det er en serie de viser, vet dere. Og derfor kan jeg—jeg ikke . . ." Ja. Slik er det. Hm-hmh. "Jeg skal si deg. Jeg—jeg bare må gjøre *dette*, eller *det*. Jeg kan ikke gjøre *dette* og gjøre *det*." Ingen tid.

121 Åh, broder: "Søk først Guds Rike og Hans rettferdighet." Skjønner?

122 Men på grunn av dette går nøden tapt, og etter en stund har du ingenting igjen. Du har mistet alt. Du har ikke nød for noe da bortsett fra bare deg selv. Det er riktig.

123 Vi er så opp- . . . så opptatt i dag med å fylle opp menighetslokalene våre. Vi vil se om vi . . . det . . . om ikke vi pinsevenner kan få flere enn baptistene. Baptistene ønsker å få flere enn metodistene. Og de utbasunerer gjerne at de får flere og flere hele tiden.

124 Men hva har de fått? De har ikke noe annet enn bare rusket fra gatene der inne, når det ikke burde bli tatt inn i menigheten noen andre enn de som er hellige og helliggjorte og satt til side. Ikke rart synderen har det fryktelig. Ja, folket, selv pinsevennene våre går ut ifra at de er kristne og går rundt og flørter med

verden, går på kinoer og fester og danser, kvinner klipper håret sitt og kler seg i umoralske skjørt.

Du sier: “De gjør ikke det.”

125 Kom ned til Forretningsmennesenes frokost og finn ut om de gjør det eller ikke. Gå inn i en hvilken som helst pinsemenighet nesten, på en søndag formiddag, og finn ut om de ikke—ikke gjør det. Kvinner presser seg inn i små kjoler og—og slikt og oppfører seg så frekt og alt mulig slikt. Det er en skam. Dere vet det er det.

Ja, sier du: “Vel, du burde ikke si det.” Jeg . . .

126 Å Gud ha barmhjertighet. Gi oss noen som har mot nok til å si det. Det er Bibelen. Ja. Det er det som må bli sagt. Ja visst.

127 Vel, mannen, en—en—en mann som lar sin kone gjøre det, jeg—jeg har lite respekt for ham også. Hvordan kan han være en kristen når det er meningen at han skal styre sitt eget hus, holde det i orden? Ja, det er en skam. Vi burde gå tilbake til hellighet, gå tilbake til det rette, gå tilbake til Gud. Slik er det.

128 Men når dere ser, verden ser menigheten, bare vi pinsevenner bekjenner noe, så sier verden at de ikke har det. Skjønner? Du sier: “De har det ikke. De er ikke noe annerledes enn resten av dem.” Vel, det er helt riktig. De har rett, fullstendig rett.

129 Dere vet, vi prøver alltid å holde tritt med verden. Vi prøver å overstråle dem. Som jeg sa her om kvelden, dere—dere—dere prøver å møte dem på deres arena. La dem komme over på vår arena. Skjønner? Vi skal ikke prøve å få det de har. Vi har noe som de ikke kan få uten at de blir en av oss, så vi, det er riktig, kan være et Herrens kar, ha Kristus.

Kristus sa: “Hvis Jeg blir løftet opp, skal Jeg dra alle mennesker til Meg.”

130 Men, ser dere, når menigheten ikke gjør det, de løftet opp . . . Dere burde løfte Ham opp, som sangen sa, ved å leve som kristne burde gjøre. Skjønner? Men istedenfor det, begynner vi, selve de tingene vi gjør og slikt, beviser at vi ikke har det. Skjønner? Så dere, de bare går ut ifra det, som jeg sa her om kvelden. Ikke gjør det. Kom tilbake. Ikke ta en erstatning, for da vil dere dø.

131 Og husk, når du dør og sjelen forlater deg, vil den aldri forandres. Nei, sir. Døden forandrer ikke sjelen. Den forandrer dens oppholdssted, men det er fremdeles den samme sjelen. Så hvis den ikke er født på ny og en del av Guds Evige Ånd, så hadde den en begynnelse. Alt med en begynnelse har en ende. Det er grunnen til at Gud er det eneste som er Evig.

132 Uten at du blir født på ny og får Evig Liv, (det greske ordet *Zoe* der betyr “Guds Eget Liv” i deg), vil du forgå. Men når Guds Liv er i deg, kan du ikke forgå noe mer enn Gud kan forgå, det er riktig, fordi du er en sønn, et barn av Gud, og har Evig Liv. Åh, det er det menigheten trenger. Så når Gud er i deg, så lever Han Sitt Eget Liv gjennom deg. Skjønner? Og det er slik vi—vi

vet at vi er kristne. Da får du nød for din broder, hvis Ånden er i Kristus.

¹³³ For, Han hadde en så stor nød at Han kom fra Himmelen, ga avkall på Himmelen, kom ned her på jorden og ble født i en stall full av dyremøkk sammen med en flokk med brekende kveg, uten engang noen klær å ta på Ham. Han—Han identifiserte Seg. Ikke et sted å legge Sitt hode; ikke en grav å bli begravet i; pisket og slått slik Han ble. Han hadde nød nok, og Gud elsket verden så høyt at Han ga Sin enbårne Sønn.

¹³⁴ Og alle de tingene der, for at den Ånden som var i Ham skal være i deg, og så har vi ikke nød for hverandre og for menigheten?

¹³⁵ Folk sier til meg hele tiden. En mann sa for ikke lenge siden, sa: “Broder Branham, slutt å kritisere menigheten. Slutt å si disse tingene. Det er ikke din oppgave å si det.”

Jeg sa: “Hvem skal si det da?” Skjønner? Det er riktig.

¹³⁶ Det, ja visst, det er—det er vår plikt. Det er vår plikt overfor mennesker å virkelig fortelle Sannheten, for du kommer til å møte den igjen. Dette er bare et lite opphold; det er Evig der. La oss holde oss til det, fortelle sannheten og være oppriktige i det. Ja, å ha nød.

¹³⁷ Først, før du kan få nød, må du være overbevist om at du har rett. Så når du er overbevist om at Gud har rett, og Gud er i deg, og Gud gjorde slike store ting for deg, så er du sikker. Ser du din broder gjør feil, så vil du fortelle ham om det. Hvis ikke, er det noe galt. Det er sannheten, nå.

¹³⁸ Og om du ser menigheten tar feil. Du, uansett elsker du menigheten. Og—og du . . . Kristus elsket Menigheten og Han ga Sitt liv for Den. Og vi burde gjøre det samme. Ikke bare burde, men vi vil gjøre det hvis vi har Kristi kjærlighet i oss. Den tvinger oss og nøder oss til å gjøre det som kristne. Ja.

¹³⁹ Så snart Andreas var overbevist om at det var Messias, hva gjorde han? Uten tvil satt de der den kvelden på møtet, han og—og hans følgesvenn. Kristus satt i huset der, og uten tvil gikk Jesus rett tilbake i Skriftene og begynte å fortelle ham.

¹⁴⁰ Nå, Andreas var en lærd fordi faren hans var det. Han, ham og Peter var. Faren hans var en fariseer, og han var en god, utdannet mann. Og derfor visste han hvordan Messias ville være.

¹⁴¹ Og da han så Messias gjøre de tingene som Messias skulle gjøre, han så måten Han levde på og alt mulig, da ble han overbevist om at det var Messias.

¹⁴² Nå, når du ser at Gud får tak i deg og forandrer livet ditt, for å forvandle deg fra det du—du . . . det du ikke er til det du burde være, så er du klar for å fortelle noen andre om det. Du er overbevist.

143 Men problemet er det, vi går opp, og vi tar en kort, rask snarvei. Vi bare: "Åh, vi kan ganske enkelt ikke bli der veldig lenge. Nei, ikke tal ti dager til oss eller hele natten." Nei, vi går opp og kanskje håndhilser vi på forkynneren, eller setter navnet vårt i boken, eller opplever en liten følelse. "Vi har det." Ute, kveld, én kveld i baren, neste kveld forkynner Evangeliet. Skjønner? Skjønner? Åh, du! Det er saken der problemet er. Det er derfor vi blir så forvirret, ser dere, i de tingene. La en mann bevise seg selv.

144 Jeg husker den første talen jeg prøvde å holde. Jeg setter pris på den eldre predikanten fra misjonærbaptistene. Jeg gikk opp der. Og jeg hadde sett måten han hadde forkynt på. Jeg var bare en—en ung mann, hadde vært på Veien omtrent seks måneder eller et år. Og han ropte meg opp, sa: "Nå, vil at du skal tale i morgen eller onsdag kveld."

145 Jeg gikk opp på talerstolen. Jeg trodde jeg gjorde akkurat som en predikant. Jeg trodde jeg gjorde det bra. De eldre mødrene, de klappet meg på ryggen etterpå og sa: "Broder Billy, det var helt fantastisk!" De eldre mødrene i nærheten, vet dere, gråt, sa: "Og Gud vil gjøre en predikant ut av deg."

Jeg tenkte: "Åh, jeg håper Han gjør det." Jeg trodde jeg hadde gjort det glimrende.

146 Jeg gikk over til gamle dr. Davis som satt der og hang med hodet. Jeg sa: "Hvordan klarte jeg meg, doktor?"

Sa: "Det verste jeg har hørt noen gang." Skjønner?

147 Jeg tenkte: "Åh, du store min!" Jeg trodde jeg hadde gått igjennom alle følelsene og slikt som jeg skulle gjøre, svingt med hendene og alt mulig annet, vet dere, slik som predikanten gjør. Jeg trodde jeg hadde gjort akkurat som de brukte å gjøre. Jeg hadde fulgt med på ham og gjorde akkurat som han gjorde.

Han sa: "Det verste jeg har hørt."

Jeg sa: "Broder Davis?"

148 Han sa: "Jeg har aldri hørt maken i mitt liv." Han sa: "Unge mann, jeg vil at du skal møte meg på kontoret mitt i morgen ettermiddag klokken to."

149 Jeg tenkte: "Åh, jøye meg!" Så klokken to gikk jeg ned som en ribba kylling, vet dere. Jeg sa: "God kveld, dr. Davis."

Sa: "Hvordan går det, Billy? Sett deg ned."

Jeg sa: "Ja, sir."

Han sa: "Jeg antar at følelsene dine er såret."

150 Jeg sa: "De er bare tråkket på. Det var alt." Jeg sa: "Vel, hva, hva gjorde jeg feil?"

151 Han sa: "Jeg ønsker å fortelle deg en liten historie." Sa: "Du vet, jeg studerte, var advokat før jeg ble forkynner."

Jeg sa: “Ja, sir. Jeg vet det.”

152 Han sa: “Billy, en gang studerte jeg loven, og jeg gjorde nøyaktig det du gjorde med Bibelen, eller måten du studerte for tjenesten på.”

153 Han sa: “Jeg trodde jeg var en advokat da jeg ble tatt i ed i retten.” Han sa: “Jeg gikk opp der og førte en skilsmisssak en gang, min første sak.” Og sa: “Jeg hadde sett hvordan advokatene slo på bordet på den måten, og ropte ‘Ærede, sir, Dommer!’ Og gråt og tørket ansiktet for tårer. ‘Denne stakkars lille kvinnen, hun er *så-og-så*’ og på den måten.” Sa: “Og etter en stund sa den eldre advokaten som var min motstander på den andre siden”, “han bare satt og kikket på meg en lang stund.” Sa: “Jeg ropte. Jeg slo i bordet og gjorde alt akkurat som advokatene gjorde.” Og sa: “Du! Den eldre motstanderen satt der borte, den andre advokaten på den andre siden, mannens advokat satt der. Han sa—sa bryskt: ‘Ærede Dommer, hvor mye mer av dette tøvet kan denne retten tolerere?’”

154 Sa: “Jeg tapte saken.” Og sa: “Jeg led et knusende nederlag.” Han sa: “Jeg lærte noe da, skjønner du.” Han . . . Og jeg spurte dommeren. Han sa, ikke . . . Sa: “Advokaten, også, var en venn av meg. Men”, sa, “han kom ned der og sa: ‘Roy, jeg gjorde det med vilje.’ Sa: ‘Du skjønner, du ble fanget av følelser. Du gråt, ristet på hodet, og slo i vei.’

“Sa: ‘Jeg gjorde akkurat som de andre advokatene gjør det.’

155 “Han sa: ‘Men du tok ikke med en eneste tøddel av loven i det. Det er ikke følelsene dine som vinner saken; det er lovens dom. Du er nødt til å vite hva loven sier om det.’”

156 “Og det var på samme måte i dag med deg.” Sa: “Billy, du ristet på hodet, og du gråt og hoppet opp-og-ned, men du talte ikke ett ord ut fra Bibelen. Du gikk gjennom alle slags følelser.”

157 Det er Guds Ord som teller. Det er Guds Ord som forteller det. Helt riktig. Det er nødt til å være Ordet, nøyaktig Ordet.

158 Og da de så Ordet gjort kjød der i Jesus Kristus, ble Andreas fullstendig overbevist, og så fikk han nød for broren sin. Han gikk straks.

159 La du merke til det? Han sa ikke: “Kom bort, Simon. Jeg—jeg—jeg vil at du skal komme bort og sitte i møtet med meg. Kanskje vi kunne skjelve åndene, og vi kunne finne ut om denne Mannen virkelig er Messias eller ikke.” Han sa ikke det.

160 Han sa: “Vi har funnet Ham.” Det var ikke noe stotrende ved det. “Vi fant Messias. Kom, se Ham.” Han var fullstendig overbevist.

161 Moses, på samme måte, da han tenkte å ta over nede i Egypt og drepte en egypter, han hadde mistet nøden. Han gjorde det ikke. . . Han hadde ikke nød for det. Hvis Gud skulle være med Ham, hvorfor var Han ikke med ham?

162 Så gikk han ut og giftet seg med en vakker kvinne. Og så fikk han en baby med henne, Gersjom, og—og de bosatte seg. Og han skulle arve en stor saueflokk der ute fra Jetro, midjanitt—presten. Og han var, alt gikk som fot i hose. Han levde med sin kone og hadde et lite hjem, og dere vet. Bare, han gjorde det bra; en god jobb, kom til å arve. Alt var helt fint.

163 Han ble likegyldig. Han kjente ikke slavedriverens pisk noe mer. Han—han hadde ikke nød for brødrene sine der nede; for de stakkars jordmødrene; og—og kvinnene som fødte sine barn som ble knust og kastet til krokodillene; og—og, hvordan de ble tvunget til å tjene hardt der nede; han va- . . . og i slaveri og trelldom. Han var ikke interessert.

164 Han hadde betalt for hjemmet sitt akkurat som vi gjør i dag. Det er det første vi tenker på: betale for et hjem. Det er godt. Du burde det. Det er riktig. Men det er noe som burde komme før det.

165 Det er Gud først, menighetens framgang. Det er enhver persons plikt i denne menigheten rett her, å sørge for at ting får utvikle seg rett. Og du gjør en innsats for det, å bringe enhver mann og kvinne, gutt eller jente som du kan, fra gatene og stredene og sideveiene, for å få ham til menigheten.

166 Moses hadde lent seg tilbake. “La dem. Jeg antar, at hvis det er sånn de ønsker å gjøre det, ja vel.” Skjønner? Han hadde ikke hatt en personlig opplevelse ennå.

167 Så, en dag, midt inne i ørkenen, var det en gammel, skjeggete gjeter som gikk nedover fjellet der med en kjepp i hånden. Han kom inn, ansikt til ansikt med Gud; Jehovah Gud var der i en busk, og den brente. Gud fikk hans oppmerksomhet nok til å få ham opp dit og få skoene av ham. Og han hørte Guds Røst. Han var overbevist om at: “JEG ER DEN JEG ER. Jeg svikter aldri. Jeg er den Ene som var med Abraham, Isak og Jakob. Jeg er fremdeles den samme Gud.” [Tomt spor på lydbandet—Red.]

168 Så da han fant ut at Gud ikke var en masse læresetninger, Gud var ikke en masse doktriner; Gud var en virkelig, ekte, levende Gud, så ble hjertet hans tent i brann. Ingenting kunne stoppe ham nå. Og han fant ut at det var Guds hensikt å utfri Israel, og han ble kalt til jobben.

169 Å Gud, gi oss predikanter som det. Det er det vi . . . Det er det vi trenger, brødre. Ikke sant, brødre? [Brødrene sier: “Amen.”—Red.] Det er riktig. Istedenfor å flykte av gårde et eller annet sted.

170 Alle Moses' seminaropplevelser var forduftet da. Skjønner? Han—han var en smart mann. Han var opplært i all visdommen til egypterne; han kunne lære dem. Men det hadde ikke noe for seg. Han måtte få en personlig opplevelse med Gud. Og møtte Ham der, ansikt til ansikt, og snakket med Ham. Og så snart han snakket med Ham, fikk greie på hva tanken Hans var og

hva programmet Hans var, fikk han straks nød for brødrene sine som var i slaveri.

¹⁷¹ Og en hvilken som helst mann eller kvinne som noen gang møter Gud, ansikt til ansikt, og kan gå bort og ta lett på det å se folk på gatene som raver i synd, det tar knekken på deg.

¹⁷² Jeg sa til min kone, for en stund siden, og noen av brødrene mine. Jeg sa: “Har jeg blitt sprø? Er jeg en galning? Hvorfor fortsetter jeg å skjelle ut folk? Hvorfor sier jeg dette? Og jeg faster”, sa jeg, “faster og ber om at de vil vende seg bort fra den.” Desto mer jeg faster, jo styggere blir synden. Skjønner? Det gjør det bare verre, til, ærlig talt, at du ikke engang vil gå ut.

¹⁷³ Min kone ønsket at jeg skulle bli med henne til en eller annen butikk, her om dagen. Jeg gikk til døren, og her kom en dame inn der. Og jeg vet hvor kvinnen går på møte. Og, hun, det var fryktelig. Jeg ropte: “Kom deg vekk, busemann. Jeg skal være snill.” Jeg så det enorme, store håret som stakk ut slik som *det*, med blåaktig, grønn sminke rundt på *denne* måten og ned på *den* måten. Kom sjanglende ut gjennom der, så ut som en tettfylt, flådd pølse der ute i de klærne. Jeg sier deg, åh, det var fryktelig. Riktig.

¹⁷⁴ Jeg var på en frokost hos Forretningsmennene nylig i Los Angeles, og jeg stod der og ventet på at broder Arganbright skulle komme inn. Og en dame gikk inn. Jeg har aldri sett noe lignende. Jeg tenkte: “Åh, du store, se på den stakkars damen! Hun, er noe galt med henne.” Så jeg begynte, jeg—jeg begynte å gå bort.

¹⁷⁵ Jeg sa: “Nei. Jeg er en forkynner. Jeg burde snakke med henne. Jeg—jeg—jeg har sett jeg—jeg har sett kreft. Jeg har sett spedalskhet. Jeg har aldri sett noe lignende det. Hun er helt grønn under øynene.” Jeg begynte. Jeg gikk bort dit. Nå, mennesker ser ikke slik ut, uten at de er døde eller noe eller angrepet av sykdom. Så, jeg gikk bort dit.

¹⁷⁶ Og jeg tenkte, vet dere, jeg skulle til å gå opp til henne og si: “Søster, unnskyld meg. Jeg—jeg er—jeg er en forkynner, og min tjeneste er å be for de syke. Jeg—jeg—jeg vet ikke, men vil du at jeg skal be en bønn for deg?”

¹⁷⁷ Og mens jeg tenkte, dukket det opp en til, og så en til. Første gang jeg noen gang hadde sett det, virkelig merkelig farge over *her*, vet dere, og—og—og blå *her* oppe, og grønn under *her*. Og det var et helt underlig syn. Og, at det går an, hodet var så stort i omkrets. Jeg—jeg har aldri sett noe lignende. Jeg følte meg virkelig skamfull over meg selv.

¹⁷⁸ Ja, det er en skam! Ja visst er det det. Og med korte klær på seg, som, dere vet, langbukser kaller de dem. Når Bibelen sier: “En kvinne som kler seg i mannsklær, det er en vederstyggelighet i Guds øyne.” Åh, alt sammen må være en stank fremfor Gud. Og hvordan kan ditt hjerte se på det og ikke få nød? Når du ser din

egen nasjon, ditt eget folk, mennesker som rystes i pinen og går til helvete, og du kan ikke gjøre noe med det. La meg rope så lenge jeg har en stemme å rope med. Jeg bryr meg ikke om hva noen sier. Der er rett og galt. Jeg vil være på den rette siden når jeg står fremfor Gud. Jeg vil stå. Ja. Ja visst.

179 Moses fikk nød da han virkelig fant ut at Gud var Gud. Han fikk nød.

180 Jakob, en natt, vet dere, han hadde reist fra Laban, og han var på vei bort. Lengselen kom i hans hjerte etter å besøke hjemlandet sitt. Og nå finner vi ut at han var redd. Han var ikke . . . Han var redd for å møte broren sin. Derfor gikk han til verks før han krysset Jordan, og han ba hele natten. Og han kjempet med Herren, kjempet hele natten. Åh, han sa: “Jeg slipper deg ikke.”

181 Jeg liker det. Hold fast på Ham. Riktig. Bli hos Ham hele natten. Andreas gjorde det. Ble hos Ham hele natten.

182 Og han kjempet med Engelen, hele natten. Og Engelen sa: “Dagen begynner å demre. Jeg må dra.”

183 Han sa: “Jeg vil ikke bare la deg gå. Jeg vil ha noe i meg som er annerledes. Jeg vil ha noe i meg som vil forandre meg.”

184 Og legg merke til så snart Herren velsignet ham, velsignelsen som han ba om, var han klar for å krysse elven og treffe broren sin. Skjønner? Hvorfor? Han kjempet hele natten. Han ble hos—han ble hos . . . hos Gud hele natten lang og kjempet med Gud.

185 Nå, hvis han bare hadde sagt: “Hei, la meg være i fred nå. Jeg er trøtt.” Skjønner? Velsignelsen ville aldri ha kommet. Skjønner? Han hadde aldri—aldri vært der. Skjønner?

186 Men han ble hele natten. Skjønner? Han kjempet med Ham hele natten, da var han klar for å møte broren sin neste morgen.

Lille David, en gang . . .

187 Ser dere, for det første må du være overbevist. Deretter, det neste, du får nød etter at du er overbevist. Nå, Jakob visste. (Før jeg går til David.) Jakob visste at den Gud som hadde skilt ham fra broren sin, den Gud som hadde sendt ham over til et annet land og hadde vært med ham, og velsignet ham og gitt ham alt han eide; og hadde gitt ham et løfte på at Han ville ta hånd om ham, gjøre ham tallrik, hvis han ville gå tilbake til sitt eget land. Han visste, hvis han bare kunne komme i kontakt med den Gud, så ville han få nød, og det fikk han. Ja vel.

188 Nå, David kom en dag opp for å levere noen—noen fikenkaker og noen rosinpaier som faren hans hadde ordnet i stand. Isai hadde sendt det av gårde med David. Han var en liten gutt, og brødrene hans var i en krig der oppe med Israel. Og filisterne hadde presset dem inn i et hjørne og hadde dem på den ene siden av et fjell, og filisterne var på den andre siden. Og lille David kom opp med den lille gjeterkappen sin på seg, slyngen

var rullet sammen i lommen hans eller et annet sted. Og—og han gikk opp dit, og han hørte et—et stort brøl som kom fra en kjempe der borte, som utfordret den levende Guds hær.

¹⁸⁹ Vel, det fikk David til å våkne opp. Skjønner? Så David gikk bort til Saul, og han sa det til Saul. Etter at nyhetene hadde spredt seg, hva han sa, at han ville dra og kjempe mot ham. Han gikk opp til Saul. Og Saul sa: “Vel, du er ikke mer enn en gutt. Og du er bare en liten, rødmusset gutt. Og han er mange ganger større enn deg, har vært en krigers fra sin ungdom. Hvordan i all verden kan du slåss mot en mann som det!”

¹⁹⁰ Følg nå med. David ble først overbevist. Amen. Han ble overbevist, deretter fikk han nød for brødrene sine. Hvis de var for feige til å kjempe mot ham, så ville han. Amen.

¹⁹¹ Slik er det. Det er den slags kristen. Hvis resten av dem ikke vil gjøre det, la oss gjøre det. Amen. La oss. Hvis jeg må stå alene, stå der. Rop ut, rett og galt. Si Det ut der. Si Det, uansett hva noen andre sier om deg. Stå på Guds Ord og si at Det er rett. Hold deg til Det. Åh, hvilken tid!

David var overbevist. Han visste at Gud var virkelig.

¹⁹² Så Saul kan ha sagt noe som dette: “Gutten min, jeg beundrer motet ditt. Men, du, du kan ikke måle deg mot den mannen.” Ser dere, de så på utsiden.

¹⁹³ Men David var overbevist. Han sa: “Hør her. En dag”, sa han, “gjette tjeneren din her sin fars sauer.” Og sa: “En løve kom inn og tok ett av lammene, satte av gårde med det.” Og sa: “Din tjener gikk etter den, og jeg slo den ned, med en slynge. Så hoppet den opp på meg, og jeg tok den i skjegget og drepte den.”

¹⁹⁴ Han sa: “Så en dag kom et annet dyr, en bjørn inn og fikk tak i ett, satte av gårde. Og jeg—jeg drepte den. Jeg er overbevist om at den Gud som kunne utfri meg fra løvens poter, fra bjørnens labber, hvor mye mer vil Han utfri meg fra den skrytende, uomskårne filisteren der ute?” Ja, sir. “Hvor mye mer vil Han gjøre det? Jeg er overbevist om at det er rett. Og mine brødre har ikke mot til å kjempe. Det er riktig. Men jeg har nød for den levende Guds hær. Jeg er bekymret over å se dem vike unna i disse sakene.” Amen.

¹⁹⁵ Sa jeg noe? Ja vel. Ja, sir. Jeg er bekymret for at de viker unna når det gjelder Guds sak og sier at: “Jesus Kristus ikke er den samme i går, i dag og for evig.” Jeg er bekymret for at de viker unna og sier: “Hellighet hører ikke hjemme i menigheten. Det finnes ikke noe slikt som Åndens helliggjørelse.” Jeg er bekymret for at de sier: “Miraklenes dager er over.” Hva er i veien med dem? Hva er i veien? Vi er bekymret.

¹⁹⁶ Hvis de er redde for å gjøre det, så har vi hatt en opplevelse her ute. Vi har møtt djevelen. Det er riktig. Og den Gud som kunne beseire djevelen i mitt liv og øse inn i meg dåpen i Den

Hellige Ånd, kan—kan slakte den uomskårne djevelen der ute, som prøver å utfordre den levende Guds hær. Amen.

197 David hadde nød. Hvorfor? Han var overbevist om at Gud var Gud. Han var overbevist om at en Gud som kunne ta ham og den slyngen og drepe en løve, også kunne ta den skrytende, uomskårne filisteren under kontroll. Kan du ikke se det, venn?

198 En Gud som kan fylle en mann med Den Hellige Ånd, kan Han ikke helbrede en mann eller kvinne, som prøver å beseire en kristen? Åh, selvfølgelig kan Han det. Et hungrende hjerte som ønsker å kjenne Gud, den Gud som beseiret djevelen og drev ham ut av mitt liv og plasserte Kristus der inne, kan Han ikke gjøre det for den mannen også? Jo visst. Den Gud som kan ta verdens begjær bort fra deg, kan Han ikke også ta bort verdens begjær fra andre? Selvfølgelig kan Han det. Ser dere, saken er den, du må være overbevist, og så kan du få nød etter at du er det.

199 Over i Dommerne finner vi den tredje dommeren. Mange av dere har aldri lest det. Navnet hans er Sjamgar. Bitte liten, ett vers skrevet om ham, nederst på Bibelens sider, i Scofield-Bibelen min her. Og Sjamgar, han var en—en israelitt.

200 Og på dommernes tid, lot filisterne alle israelerne dyrke fram avlingen sin. Og hva gjorde de? De kom over, marsjerte inn, etter at de hadde arbeidet hele sommeren, tok avlingen deres fra dem, gikk rett tilbake.

201 En dag, lille Sjamgar der ute, han stod, hadde høstet ferdig og fått gjort treskingen helt ferdig, hadde fått lagret hveten sin. Og sannsynligvis var den lille kona hans litt fillete, de små barna hans, vet dere, bleke i kinnene. Måtte leve veldig sparsomt, fordi året før hadde filisterne tatt alt sammen. De måtte bare gå rundt å sanke inn, få tak i det de kunne. Og der var de i denne forfatningen.

202 Og rundt den tiden da Sjamgar hadde fått alt i orden for vinteren, hørte han en lyd. Han kikket ut av vinduet. Hva kom? Her kom seks hundre filistere, alle i rustning: spyd, sverd som hang nedover sidene, hjelmer omtrent en tomme tykke av messing; kraftige, store, dekket over slik som *dette*, med metall og ringbrynjer, som de kaller det. Her var de. “Tramp, tramp, tramp.” Ja vel, marsjerte rett opp. Hva? Tok bort alt han hadde. Slik var det. Vet dere hva? Sjamgar, jeg kan bare forestille meg, kikket tilbake på familien sin. Han kikket ut der på filisterne.

203 Så kikket han opp mot Himmelen. Han tenkte: “Jeg er en jøde. Jeg er i pakten. Abrahams, Isaks og Jakobs, min fars Gud, er min Gud. Jeg er omskåret. Jeg er ingen kriger. Jeg vet ingenting om et sverd. Men jeg har nød for familien min. Jeg er overbevist om at Du er Gud.” Halleluja! Slik er det.

204 Ikke rop: "Hei, herr filister, vent til jeg får universitetsgraden min, vet du, min Ph. D. Jeg skal lære hvordan man kriger." Nei. Du har ikke tid til det. Bare vit at Han er Gud. Det er alt.

205 Han sa: "Jeg vet at Han er Gud. Jeg er overbevist om at Han er Gud. Jeg vet at jeg er en jøde. Jeg vet jeg er i pakten. Jeg vet jeg er omskåret." Åh, du store!

206 I dag er vi omskåret med en større omskjærelse enn det. Vi er omskåret ved Den Hellige Ånd når verden er helt skåret bort fra deg. Er du i pakten? Er du en kristen? Er du fylt med Den Hellige Ånd? Er du omskåret ved Den Hellige Ånd? Da, broder, tilhører hvert eneste løfte i Bibelen deg. Amen.

207 Gud har nåde der slik at dere kvinner lar håret vokse langt. Har nåde der inne slik at dere menn ser til at hun gjør det. Har nåde der inne for alle disse tingene. Har nåde der for din helbredelse. Riktig. Han er Gud.

208 Hvis ikke, hva leker vi med, hva holder vi på med? Vi er en lydende malm og en klingende cymbal og har blitt "saltet som har mistet sin kraft." Ja visst.

209 Vi er pinsevenner, eller er vi? Deretter, hvis vi er pinsevenner, la oss være pinsevenner. Hvis Budskapet er rett, gå inn i Det. Hvis Det ikke er det, gå ut av Det og finn det som er rett. Ja visst. Hvis Gud er Gud, tjen Ham. "Men du kan ikke tjene Gud og mammon på samme tid." La oss tjene Gud. Bli overbevist, og deretter vil du få nød. Da vil menigheten virkelig begynne å vokse, for du vil gå ut og få med alle du kan og bringe dem inn.

210 Men så lenge du bare går rundt, sier: "Vel, det er predikantens jobb." Det er ikke predikantens jobb. Det er alles jobb. Riktig. Enhver gjenfødt kristen har den samme Ånd i seg. Predikanten kan være begavet, men det er bare en gave fra Den Hellige Ånd, ikke Den Hellige Ånd; Den Hellige Ånds gave.

211 Predikanter er kalt. Profeter, og lærere, og evangelister, og pastorer og så videre, de mottar Den Hellige Ånd, og deretter en gave til å gjøre disse tingene med.

212 Men Gud har ikke noen bitte små barn og kjempestore barn. De er alle barn for Ham. Det er helt riktig. Og din rettmessige stilling er akkurat nå på Himmelske steder i Kristus Jesus med enhver makt.

213 Du sier: "Broder Branham, jeg er den minste i menigheten. Jeg er bare en bitte, liten kar."

214 Men, husk, da Han steg opp i det Høye, ser dere, er du oppreist med Ham. Du er i Legemet. Og du er sammen med Kristus akkurat nå, sitter på Himmelske steder. Hvis du er huden under føttene, så er hver eneste djevel under deg. Det er riktig. Helt riktig. Menigheten! Der hodet er, er legemet sammen med det. Og hvis vi er begravet, døde, begravet i Kristus, så er vi oppstått med Ham i Hans oppstandelse, og sitter på Himmelske

steder i Kristus Jesus, med enhver helvetes flamme under oss. Amen. Riktig. Uansett hvor liten du er, er hver eneste djevel under deg. Hvorfor? Vår mektige Seierherre har beseiret enhver synd, alt, enhver sykdom, enhver . . . til og med selveste døden. Det er riktig. Vi er mer enn seierherrer i Ham. Det eneste er at vi sitter med Ham på Hans Trone og ser mot Ham slik Han ser mot Faderen. Slik er det. Det er her. Ja vel.

215 Sjamgar hadde fått nok av det. Han sa: “Jeg er overbevist om at Han er Gud. Jeg har nød for familien min.” Vet du hva han gjorde? Han tok en oksedrivers stav og hoppet ut der midt på veien og drepte seks hundre filistere.

216 Vet dere hva en oksedrivers stav er? Vel, det er en stav, omtrent, åh, jeg antar omtrent seks fot lang, kanskje ikke så lang, med en liten messingbit på enden, eller noe eller jern. Og når ploegen kiler seg fast, bender de ploegen løs med den, slik som *det*, og så støter de staven mot oxen, slik som *det*: “Skynd på! Skynd på! Kom igjen.”

217 Slik som *det*, med en stav i hånden. Og, han, ikke annet på seg enn bare kjeledressen sin. Det var gårdsarbeidsklær. Og disse filisterne var kledd i hjelm og rustning med spyd. Og den ene lille jøden, han drev de ikke bare på flukt, men han drepte. Amen. Hvordan kunne staven tåle *det*? Det første slaget han tok over hodet til en filister med rustning på seg, omtrent som *det*, så gikk oksestaven i femti biter. Men han slo den ene én vei, og den andre en annen, slik som *det*, helt til han hadde slått ned hele flokken og drept dem. Hvorfor? Fordi han var overbevist. Amen. Han hadde nød.

218 En mann som kunne kjempe for familien sin slik som *det* under slike omstendigheter, hva burde den levende Guds Menighet kjempe med, med dåpen? Sjamgar hadde en oksedrivers stav. Du har dåpen, Den Hellige Ånd. Åh, du store!

219 Vi vil ikke ha fire timer i kveld, så vi bør skynde oss videre. Ja vel. Ja, sir.

220 Abraham, vet dere hva han gjorde? Han vartet opp, en dag. Jeg glemmer, det er rett rundt det 16., 17., nei, rundt det 19. kapitlet, tror jeg, i 1. Mosebok. Han vartet opp en gruppe Menn en dag, inntil han ble fullstendig overbevist om Hvem De var. Han løftet blikket da han satt der ute under teltet. Han så tre Menn som kom; støvete klær. Så på dem. Han var . . .

221 Han fikk en litt underlig følelse av at disse Mennene var litt annerledes enn andre menn, derfor løp han ut til Dem. Han sa: “Vil dere ikke komme innom og sette dere under eika, og”, sa, “og ta en liten hvil? Og jeg skal hente litt vann til Dere. Og jeg vil vaske føttene Deres. Og—og jeg vil gi dere et stykke brød. Og når Dere har fått hvilt Dere, så kan Dere dra videre på reisen Deres.” Skjønner?

222 Hva var det? Han kom ikke bare til å la muligheten gå forbi. Ikke gjør det i kveld, heller. Skjønner? Han ville gripe muligheten.

223 Nå, han sa: “Sett Dere rett her nå, og jeg vil gå inn og ta med vannet ut.” Han vasket føttene Deres, vet dere, og observerte. Sa: “Jeg er nesten helt sikker på at jeg har rett.” Han gikk bort og vasket Nestemann, kikket nøye på Ham, vet dere, og vasket føttene Hans, tørket støvet bort fra klærne Hans.

224 Sa til Sarah, sa: “Nå, gjør klar litt brød med en gang.” Og sa til tjenerne, sa: “Ta kalven som jeg nylig slaktet.” Sa: “Lag noen kjøttstykker. Og nå skal vi gi mat til disse Mennene.”

225 Han fortsatte å vaske. Sa: “Nå, jeg er ganske sikker. Jeg er nesten helt sikker.” Og så da etter en stund . . .

Det fortsatte en liten stund. De satte seg ned og spiste.

226 Kanskje, da de var klare, etter at de var ferdige med å spise, kikket de stadig mot Sodoma. Og etter en stund, talte En av Dem ut og sa: “Abraham.” Ikke Abram nå. Bare noen få dager tidligere, hadde Gud forandret navnet hans. “Abraham, hvor er Sarah?” Ikke S-a-r-r-a; men S-a-r-a-h, Sarah. “Hvor er Sarah, din kone?”

227 Hvordan visste Han at navnet hans var Abraham. Hvordan visste Han at han var gift? Hvordan visste Han at han hadde en kone. Hvordan visste Han at navnet hennes var Sarah? Og hvordan visste Han at det hadde blitt forandret fra Sarai til Sarah, og ham fra Abram til Abraham?

228 Abraham sa: “Åh, du store! Åh! Det må være . . . Jeg har sett Ham i Ånden, men dette må være Ham.” Han . . . Og Abraham sa: “Hun er i teltet.” Og Bibelen sier at Mannen hadde ryggen Sin vendt mot teltet. Sa: “Hun er i teltet, bak, bak Deg der.”

229 Han sa: “Abraham, Jeg kommer til å besøke deg i henhold til livets tid. Du har ventet i tjuefem år på dette. Du er nitti år gammel, eller hundre år gammel, og hun er nitti. Og nå skal vi . . . Jeg, Jeg kommer til å besøke deg nå og bringe. Du kommer til å få dette barnet som Jeg lovet deg. Åh!” “Jeg” er et personlig pronomen. “Jeg lovet deg.”

Abraham sa: “Jeg vet det er slik nå. Jeg vet det.”

230 Men Sarah, bak i rommet, hun forstod ikke. Hun sa: “Hmh!” Lo, sa: “Kan jeg, en gammel dame her, nesten hundre år gammel, føle lyst med min herre, og”, sa, “han er jo gammel også? Hvordan kunne vi noen gang være som en familie igjen?” Sa: “Vi kunne ikke gjøre det.” Sa: “Det kunne ganske enkelt ikke skje.” Og hun lo for seg selv.

231 Og Mannen, med ryggen Sin vendt mot teltet sa: “Hvorfor lo Sarah og sa at dette ikke kunne skje?”

232 Da skjønte Abraham. Da skjønte Abraham. Da skjønte Sarah. Og hun kom fram skjelvende, sa: “Jeg sa ikke . . .”

Sa: “Jo, du sa det.”

233 Åh, da ble Abraham overbevist om at det var Gud. Han kalte Ham: “Herre”, med stor bokstav H-e-r-r-e, som er Elohim. Ikke bare en myte; Han var Gud. Han satt der. Sa: “Åh!” Han var fullstendig overbevist om at Det var Gud.

Deretter gikk Han ned mot Sodoma.

234 Og hva gjorde han? Da fikk han nød for sin fortapte bror nede i Sodoma. Helt umiddelbart, da han så hva som ville skje, sa han: “Hvis jeg finner femti menn der nede som—som er rettferdige, vil Du—vil Du spare den? Førsti?” Og videre ned til: “Ti.” Skjønner? Han hadde nød for sin broder.

235 Slik er det, broder. Vi får nød for vår broder når vi er overbevist om at det er Gud. Og hvis vi pinsevenner blir overbevist om at dette er Gud, så vil vi få nød for brødrene våre. Det er riktig. Og vi oppfører oss som vi ikke er fullstendig overbevist. Og noen ganger når vi ber for de syke, og sykdommen bare vedvarer, sier: “Vel, jeg—jeg vet ikke. Be for meg igjen.” Videre fram og tilbake, så oppfører vi oss som vi ikke er fullstendig overbevist om at Gud holder Sitt løfte.

236 Gud holder Sitt løfte, broder. Ja visst, gjør Han det. Hvis det—det ikke er Gud, hvis det ikke er Guds løfte, så trenger Han ikke holde det. Men hvis det er Hans løfte, må Han holde det for å kunne være Gud. Er ikke noe i veien med Gud; det er med deg og meg.

237 Gud lovet i de siste dager hva Han ville gjøre, hvordan Han ville manifestere Seg Selv i de siste dager. Jesus sa, i Johannes 14:12: “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.”

238 Da Filip kom opp dit og fremfor Jesus, og han så disse tingene fant sted, løp han og fikk tak i Natanael.

239 Natanael kom bort. Da Natanael kom inn i Hans Nærvær, ble han fullstendig overbevist, ja, sir, da Han sa: “Jeg så deg da du var under fikentreet.”

240 Han var overbevist om at det var Messias. Han sa: “Du er Guds Sønn. Jeg vet det.”

241 Kvinnen ved brønnen, hun ble fullstendig overbevist da Han sa til henne at hun hadde fem ektemenn på den tiden. Hun ble overbevist. Og ikke bare ble hun overbevist, men hun fikk nød. Hun løp inn i byen og sa: “Kom, se en Mann som har fortalt meg det jeg har gjort. Er ikke dette Messias?” Skjønner? Ble fullstendig overbevist, trodde, visste at det var sant.

Å Gud, ha barmhjertighet med oss.

242 Vi burde bli hos Ham inntil vi blir overbevist, det er riktig, for å vite om Det er rett, deretter se Hans løfte bli levende iblant oss. Vi ville få nød. Hvis vi bare ville ta Guds Bok her og si: “Han lovet å gjøre det”, og deretter bli inntil vi blir overbevist om at Han er dette Ordets Gud, for å se Ham manifestere Seg Selv i det Ordet og gjøre Ordet levende, som dere har fått løfte om her inne: “Dersom dere blir i Meg og Mine Ord . . .” Ikke bare ett av Dem; alle sammen. “. . . og Mine Ord blir i dere, da be om hva dere vil, og det skal bli gitt dere.” Det er riktig. Skjønner? Det må . . .

243 Ikke bare i dag; i kveld og i morgen, tvile på det. Kaster du det ut i morgen og sier: “Vel, jeg skal si deg. Jeg—jeg vet ikke om Det er rett eller ikke. Kan ha vært for noen; vet ikke med meg.” Da, ser dere, blir det ikke værende. Det blir borte. Skjønner? Fuglene kommer forbi og plukker det opp, fuglene i luften.

244 Men hvis alt sammen faller langt utenfor en hvilken som helst resonnering, tvil eller noe annet, vil det bringe fram hundre fold. Nød!

245 Det minner meg om noe. Jeg har mange flere Skriftsteder her jeg ønsker å referere til, men jeg skal stoppe om et øyeblikk og si dette. Jeg så her om dagen en liten tegneserie i avisen. Jeg ønsker å avslutte med å si dette. Den traff meg. Og det var en—en tegneserie som er veldig tankevekkende.

246 Det var en liten gutt. Han var velkledd på søndag morgen, klar for søndagsskolen. Håret var gredd og med hatten i hånden. Hadde vasket ansiktet. Og hadde tatt frokosten sin og spist litt, og pusset tennene og gjort seg klar for å gå på søndagsskolen. Og han stod ved døren til soverommet til sin sovende far og mor og banket på døren og sa: “Hvem av dere skal ta meg med til søndagsskolen?” Nød. Slik er det. Det er akkurat slik det er, venner. Nød.

247 Innser dere at ansvaret for denne byen Tempe her, tror jeg, hviler på deres skuldre? Jeg tror Gud har gjort dere til fyrstårn, hver enkelt av dere. Dere, dere har ansvaret for syndene i denne byen, det hviler på forkynnere, på menighetsfolket, pilegrimene, mens vi er på gjennomreise. Tror dere ikke det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Ja vel.

248 Hva? Dere er ikke redde. Selvfølgelig er dere ikke redde for å ta Gud på Sitt Ord. Gud holder Sitt Ord. Gud er ikke en Gud som sier at Han er én ting og så noe annet. Skjønner? Hvis—hvis Han lover noe, så vil Han gjøre det. Gud holder Sitt Ord. Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

249 Tror dere ikke at den samme Jesus som ble oppreist fra graven, har kommet tilbake i form av Den Hellige Ånd og er i oss nå? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] “En liten stund og verden ser Meg ikke mer, men dere skal se Meg. Dere skal se Meg, ser dere, for Jeg vil være med dere, til og med i dere, ser dere, til

verdens ende. Til verdens ende vil Jeg være med dere. Jeg vil aldri forlate dere eller svikte dere. Se, Jeg er med dere alltid, selv til verdens ende. Skjønner? Verden vil ikke se det, men dere skal se det.” Verden tror det ikke. Det er dere. Som . . . De som tror det, er de som tar imot det. Det er sant.

250 Åh, nå, venner, her er hemmeligheten. Her er det jeg vil dere skal vite.

251 Jeg—jeg er så glad for å komme og tale til dere i kveld. Dere er slik en fin forsamling. Så glad for å være i broder Groomers menighet her. Jeg skjønner, jeg tror du var en kasserer eller noe annet en gang, i ett av møtene våre, eller noe annet, fungerte som sekretær, kasserer og så videre. Jeg—jeg har alltid ønsket å komme til den lille menigheten hans. Han har spurt meg, de—de gangene: “Broder Branham, kom opp og tal for oss.”

252 Det er en annen gruppe mennesker som jeg gjerne skulle ha kommet til, det er disse indianerne her oppe, rett over her, Navajo eller Apache-indianerne, dyrebare mennesker. Jeg husker møtene der oppe, hvordan vi hadde dem. Og hvor enn jeg er, kan jeg fremdeles huske disse herlige møtene i området her med disse menneskene. Og jeg . . .

253 Det samme Budskapet som jeg forkynte i begynnelsen, det har jeg fremdeles. Jeg står fremdeles på samme måte. Det er Gud, venn. Jeg er fullstendig overbevist om at denne Hellige Ånds vei er Gud. Nå, det er Sannheten. Jeg tror Det av hele mitt hjerte, nå. Og hvis vi . . .

254 Du må være overbevist. Hvis du ikke er det, så har du ikke nød.

255 Nå, hvis jeg ikke hadde nød eller var overbevist om at Den Hellige Ånds vei var rett, ville jeg fremdeles vært i baptistmenigheten, for de er en fin gruppe brødre over i baptistmenigheten. Ja, sir. Disse misjonærbrødrene er fine brødre, noen av dem. Men jeg elsker dem likevel.

256 Og jeg er fullstendig overbevist om at menigheten, at det er tid for at menigheten skal bli døpt med Den Hellige Ånd, det er Kristus som kommer inn i deg og gjør Seg Selv kjent gjennom mirakler. Nå, baptistene tror det også, og nesten alle menighetene, med unntak av katolikkene.

257 Katolikkene tar den lille oblaten, vet dere, for: “Gud er i den oblaten.” En kveld vil jeg tale om det, vet dere, *Hedenskap kontra kristendom*, om Herren vil, så om “denne oblaten som er Gud.”

258 Så, nå, jeg—jeg tror at alle protestanter tror på den store evangeliske bevegelsen som—som—som virkelig er født av Guds Ånd, eller har noe Gud ved seg, de vet at Den Hellige Ånd kommer, men de sier ikke at Han, når Han kommer, at . . . “Han har forandret sin natur”, ser de ut til å være; ser ut til å tenke: “Vel, Han bare bærer over med verden, og menneskene

kan fortsette å leve slik alltid, dere vet, bare gå på møte og prøve å være en snill kar, gjøre det beste du kan.” Slik er det ikke, venner.

²⁵⁹ Når Den Hellige Ånd kommer inn i deg, gjør Han deg til en ny skapning. Ja, sir. Han gjør deg til en ny skapning. Og Han tømmer Seg Selv inn i deg, og du blir Hans bilde. Du, Han lever inni deg, arbeider, virker ut Sin egen vei i deg.

²⁶⁰ Vel, jeg leste Det gamle testamentet først, og jeg så hva Gud var i Det gamle testamentet gjennom profetene. Jeg kom over til Det nye testamentet, og jeg studerte Det nye testamentet. Jeg fant ut at den samme Gud av Det gamle testamentet var også den samme Gud av Det nye testamentet.

²⁶¹ Deretter studerte jeg fra Det nye testamentet ned til organiseringen av Den første katolske kirke, som var omtrent tre hundre år, i Nikearådet da biskopene tok navnet pave og Den romerske kirke og som tok parti med dogmene. Og de ortodokse katolske trodde på Bibelen og fortsatte videre. Men Den romerske kirke tok parti med dogmene, og de gjør det fremdeles i dag. Og—og så da, der inne mistet de miraklene og tegnene. Det fortsatte videre i hundrevis av år, inntil reformasjonen.

²⁶² Deretter kom reformasjonen. Der kom Martin Luther og John Wesley, menighetstidens engler tror jeg, idet vi gikk gjennom Filadelfia menighetstid og—og Tyatira menighetstid.

²⁶³ Og nå ned til Laodikea menighetstid. Og det sørgeligste synet av alle er Laodikea menighetstid, fordi Kristus var satt på utsiden av Sin menighet og banket og prøvde å komme tilbake på innsiden. Det er riktig. Ja. Det er riktig. Menigheten som vi kom inn i, og prøvde å komme tilbake etter at Han hadde blitt satt utenfor.

²⁶⁴ Åh, broder, søster, hvor Han ønsker å komme inn iblant Sin menighet! Hvordan Han ønsker å bevege Seg iblant dem! Hvordan Han ønsker å uttrykke Seg for—for verden! Han kan bare gjøre det ved at Han bruker deg og meg.

²⁶⁵ Hvordan visste de at det var Messias? Hvordan visste kvinnen ved brønnen at det var Messias? Da Han sa til henne at hun hadde fem ektemenn. Hvordan kunne Natanael si: “Du er Kristus, den levende Guds Sønn”? Fordi Han sa: “Jeg så deg da du var under treet.” Skjønner? Det var slik de forstod det. Det var tegnet på Messias. Det er sant. Bare spør hvem som helst. Se gjennom Bibelen. Det er hva det er, tegnet på Messias. Nå, Han er . . .

²⁶⁶ Jeg har reist gjennom dette landet mange ganger. Og jeg—jeg er ingen Messias. Jeg er, jeg—jeg er—jeg er deres broder.

²⁶⁷ Men det jeg prøver å si, at Messias, Kristus, den samme Hellige Ånd som var i Kristus, det var det som gjorde Ham til

Messias. *Kristus* betyr “Den salvede.” Han var et legeme av kjød som ble unnfanget i en kvinnes morsliv.

268 Og noen av dere gode katolikker prøver å gjøre henne til en gudinne. Innser dere at hun ikke var noe annet enn en utklekkingsmaskin som Gud brukte? [Tomt spor på lydbåndet—Red.] Så visst ikke. Hun er ikke Himmelen dronning. Hun var en kvinne som Gud bare valgte, den kvinnen, fordi hun var ren og en jomfru, og overskygget henne med Den Hellige Ånd og skapte et legeme i henne ved Sin egen skapelse. Hun hadde ingen spermie i det i det hele tatt, ikke i det hele tatt. Nei, så visst ikke. Det var . . .

269 Han var verken jøde eller hedning. Han var Gud. Han ble skapt i morslivet. Og den rene, hellige kroppen, uten noen spermie fra mennesker i det hele tatt, var et hellig, helliggjort kar som Jehova bodde i. Derfor sa Jesus: “Det er ikke Jeg som gjør gjerningene. Det er Min Far som bor i Meg. Han gjør gjerningene.” Det er riktig. Han kunne tale og si ordene, og hva det var. “Det er ikke Meg. Det er Min Far som bor i Meg.” Skjønner? Og, Hans Far, det er grunnen til at Han ba til Faderen. Han sa . . .

270 Noen spurte meg, sa: “Vel, så, hvordan kunne Han be til Faderen hvis Faderen var i Ham?”

271 Jeg sa: “Hvordan ber du til Faderen hvis Faderen er i deg?” Skjønner? Slik er det. Du ber til Den Hellige Ånd. Så, selvfølgelig gjør du det. Skjønner? “Gud var i Kristus og forlikte verden med Seg Selv.” Mektige Jehovah Gud bodde i Kristus. Vi, Den er i oss etter mål. Ham uten mål, nå. Men, dette målet som var i Ham, hele Menigheten sammen i et Legeme. Skjønner?

272 Nå finner vi ut, den samme Gud som var i Det gamle testamentet var i Det nye testamentet. Videre ned til Nikearådet var Han fremdeles i menigheten. Og her finner vi Ham i de siste dager, den samme Gud, den samme Hellige Ånd, samme tegn, samme under, samme mirakler, samme uttrykk, samme ting.

273 Hør etter. Dere vet jeg driver med misjonsarbeid. Jeg har praktisk talt vært verden rundt syv ganger. Legg merke til det. Over i landene der folk ikke engang vet forskjellen på høyre og venstre, de kunne ikke si ett ord av noe slags engelsk. Noen av dem, de har ikke engang et språk. De—de har ingen setninger eller noe. De lager bare noen slags hakkende lyder som fugler. Noen av dem lager hakkende lyder som dyr de hører i skogene; kvitrer, gurgler, lager alle slags lyder. Aldri hørt noe slikt som Jesus Kristus eller noe annet. Men, broder, la Den Hellige Ånd falle på dem, så gjør de det samme dere gjør rett her. Det er riktig. Riktig. De gjør det samme som dere gjøre rett her i Tempe, det er helt riktig, uten å fortelle dem noe om det. Nei, sir. Det eneste er at Den Hellige Ånd gjør det. De gjør det samme dere gjør. Det er Den Hellige Ånd, broder.

274 Han er Gud i Tyskland. Han er Gud i Sveits. Han er Gud i Arizona. Han er Gud overalt. Han er Gud på hustaket. Han er Gud i kjelleren. Han er Gud i menigheten. Han er Gud i deg. Amen. Ja, sir. Jeg tror på Ham. Ethvert Ord som Han talte er SÅ SIER HERREN. Jeg tror at denne Bibelen er Sannheten. Amen. Tror dere det på den måten? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

275 Var det noen syke mennesker her inne som skulle bli bedt for? Løft opp hendene deres. I går kveld hadde vi en liten bønnekø. Ja vel. Nå, jeg kom ikke til menigheten denne gangen . . . jeg kom ikke, vet dere, for å gi ut bønnekort, og—og bringe folk opp, og kanskje ta ut seks eller syv, ti eller noe lignende og bli så svak at de nesten må bære meg ut. Jeg bare kom for å be, legge hendene på de syke og slike ting, fortsette videre.

276 Selvfølgelig kan det gjøres på den andre måten. Det er bare opp til folket, ser dere, eller opp til Gud, rettere sagt, hva enn Gud ønsker å gjøre. Men Han er Gud, jeg bryr meg ikke om hvor det er, bare de enkle tingene.

277 Broder Welch, da den slangen bet deg, så var det ikke noen visjon om det. Var det? Bare la hendene på ham. Det var alt. Fordi Han er Gud.

278 En kveld, eller på en av frokostene et sted, ønsker jeg å fortelle dere om noe som skjedde for bare noen få uker siden, etter at jeg mistet moren min. Og ba og gikk inn i skogen og tok på meg bare varmt undertøy, for å kunne være i hulen min på vinteren, det er kuldegrader der ute, og var der ute dag etter dag, og natt etter natt, og levde innfor Gud helt til Han kom ned og talte til meg, ja, sir, og overbevist om at jeg var sikker. Det må være slik. Jeg må være sikker på hva jeg snakker om, fordi jeg har sjeler som tror på meg. Og jeg har sjeler som tror at jeg forteller dem Sannheten, at Gud sendte meg, og Gud er forpliktet til å stå bak Sitt Ord og underbygge det. Og Han vil gjøre det. Ja, sir. Hvis Han sender deg, vil Han stadfeste at Han sendte deg. Helt riktig. Amen. Jeg tror det. Gjør ikke dere? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Amen.

279 Jeg—jeg vet at Han er her akkurat nå. Amen. Og noe bare strømmer ned over hele meg akkurat nå. Jeg—jeg vet at vi i kveld sitter på Himmelske steder i Kristus Jesus. Tror dere det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Amen.

280 Jeg vil forandre mening. Jeg har ikke forandret mening, men Gud har forandret det for meg. Amen.

281 Jeg ser ikke en person som jeg kjenner her inne, hvis det ikke tilfeldigvis skulle være denne damen som sitter rett her. Denne damen der, jeg tror hun ble bedt for i går kveld. Alle som er syke, løft opp deres hånd. Alle som ikke kjenner meg, og vet at jeg ikke vet noe om deg, mener jeg, løft opp din hånd. Ja vel, bare overalt, antar jeg. Det er riktig. Hvis Gud, den samme Gud . . . Amen.

282 Her er en utfordring. Se der, folk du ikke kjenner, aldri sett. Hvis du er syk, vet Gud at du er syk. Hvis ditt hjerte er knust, vet Han at ditt hjerte er knust. Hvis du har syndet, vet Han at du har syndet. Snakk om et mirakel!

283 Nå, det ville kreves at den Allmektige Guds kraft kom ned for å bevise at Han er den samme Gud som alltid har vært og fremdeles er Gud. Hvis Han vil gjøre det minst tre ganger i denne bygningen akkurat nå, to eller tre ganger, som en—som en stadfestelse. Jeg vet ikke—ikke om Han vil eller ei. Men jeg bare . . .

284 Jeg ser at klokken nærmer seg halv ti. Jeg vet en bønnekø med så mange mennesker ville holde oss her oppe til rundt halv tolv. Og jeg vet at broder Norman kjører hele veien ned dit, et hundre og noen miles til Tucson; forskjellige. Og i morgen kveld, jeg har ennå ti eller tolv møter ennå, kanskje femten ennå å forkynne. Jeg bare . . .

285 Jeg tror at akkurat nå, hvis dere vil tro det med meg, at vi er på Himmelske steder. [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Jeg . . . La meg be og bevise for dere at Gud fremdeles er Gud like så mye akkurat her i denne bygningen i kveld, som Han var da han, Abraham, snakket med Ham der nede i det legemet av kjød.

Husk, det kjødet, jeg vet ikke hva det var.

286 De sier: "Et teofani." Forkynnere prøver å si at det var et teofani. Men hvordan kan et teofani spise kalvekoteletter? Nei, sir. Et teofani spiser ikke.

287 Han var en Mann i et legeme av kjød, men likevel var det Gud. Hva var det et tegn på? Han sa: "Som det var på Lots og Noahs tid, slik skal det være i Menneskesønnens komme", at Gud ville komme ned i menneskelig kjød og gjøre Seg Selv kjent, akkurat som Han gjorde der tilbake. Det var, husk, det var det siste tegnet som ble gitt før ilden falt og ødela Sodoma og Gomorra.

288 Og denne verden i dag, og denne nasjonen, og dette folket har blitt som et nåtidens Sodoma. Det er riktig. Og hva sa Han? "Som det var på Noahs tid, slik skal det være; spiser, drikker og gir til ekte."

289 "Som det var på Lots tid." Hva skjedde da Lot, på Lots tid? Hva skjedde? Hør her. En Engel kom ned, eller en Engel i en manns skikkelse. Og denne Mannen, med Sin . . . Uten å kjenne Abraham, fortalte ham om hans tilstand og om Sarah, og hva som skulle skje og om alt sammen. Og der fant de ut, da, at Abraham ble overbevist om at det var Gud og begynte å trygle for sin broder. Stemmer det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Gud lovet det.

290 Uansett, du trenger ikke være i en stor katedral. Du trenger ikke ha tusenvis i møteserien der. "Der hvor to eller tre er samlet,

er Jeg i deres midte”, hvis Gud vil bevise det i kveld, kan skjelne tankene dine.

²⁹¹ Og Bibelen sier i Hebreerne det 4. kapitlet. Lytt nøye. “Guds Ord er skarpere enn noe tveegget sverd, som trenger igjennom helt til det kløver marg og ben.” Er det riktig? “Og er en Skjelner av sinnets tanker.” Stemmer det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

²⁹² Hva er Guds Ord? “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” Ved Hans rettferdige liv og Hans helliggjorte legeme, Hans rene, uforfalskede Blod, Han ga det gratis for oss urene syndere. Og ved det, tok Gud Sitt offer og helliggjorde en Menighet, slik at Han kunne sende tilbake Sin Hellige Ånd for å videreføre de gjerningene som Jesus gjorde. “De gjerninger Jeg gjør skal dere gjøre også.” Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

²⁹³ Tror dere at Jesus Kristus er den jomfru-fødte Sønn av Gud? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Tror dere at Hans—Hans hellige Blod ikke var av mennesker? [“Amen.”] For vi vet at blodcellen kommer fra hannkjønnet, og på denne måten var det Gud alene som skapte et Blod og brakte fram Sønnen Kristus Jesus. Og Han var Sønn av Jehovah Gud. [“Amen.”] Gud bodde i Ham. Og så da Han ga Sitt Liv som løsepenger på treet, og Han renset synderen som vil tro på Ham og har valgt Ham, og en forsoning for våre synder har blitt utført, og har vasket oss ved Ordets vann og har renset oss, og nå blir vi helliggjort. Ikke vår godhet, men Hans nåde, slik at Den Hellige Ånd kan videreføre arbeidet til Menigheten ned gjennom tidsalderen, for å kunngjøre “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig.” Amen.

²⁹⁴ Det gikk over tre ting da, “i går, i dag og for evig”, tre menighetsrader. Amen. La Gud kalle fra alle tre rader da. Vil dere tro det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

La oss be.

²⁹⁵ Himmelske Far, bare Du alene kan gjøre dette, men for at dette folket kan vite, Herre, at timen er for hånden. Vi lever kanskje ikke til morgenen. Vi vet ikke noe om det. Men vi må møte Deg. Vi er sikre på det. “For mennesket må først dø, og deretter dom.” Vi må møte Gud et sted.

²⁹⁶ Og, Fader Gud, jeg har undervist i kveld at Du fremdeles er den samme Gud. Og folket, Herre, jeg stoler på at Du vil gjøre Deg Selv så virkelig på denne måten, Far.

²⁹⁷ De, de har hørt forkynnelse. Vi har noen av de fineste forkynnerne, tror jeg, Far, som finnes i verden, som bor i dette landet, og virkelig hellige, innviede menn til Guds tjeneste i disse fine menighetene gjennom disse, dette landet her. Jeg tror det. De er mine brødre. Og jeg kom, Herre, iblant dem selv som en

fremmed en dag, og de tok imot meg. Og de har tatt meg inn, og de—de elsker meg.

²⁹⁸ Og—og, likevel, mange ganger må jeg irettesette og si ting. Ser dem noen ganger gå sammen med en eller annen organisasjon, denominasjoner som får dem bort fra den slagne landevei, da irettesetter jeg dem. Og fremdeles er de like vennlige og elsker meg, da vet jeg at de er Dine tjenere, Far. Og de vet at jeg ikke gjør det for å være frekk; Herre, Du handler aldri med en person på den måten. Nå, Far, å vite at det, veien tilbake er gjennom hellighet og gjennom Åndens helliggjørelse og innvielsen av liv. La folket . . .

²⁹⁹ Det er kanskje fremmede her i kveld. Det er kanskje presbyterianere, metodister, katolikker, en—en—en gruppe med oss i kveld. Det er kanskje noen som ikke tror. Og så, Far, bare å forkynne Ordet, de har en rett til å gå bort, kanskje og si: “Min pastor lærer noe annet. Min prest sier noe annet.”

³⁰⁰ Men, Herre, når de vet at Bibelen . . . Alle denominasjoner vet at Hebreerne 13:8 sier: “Han er den samme i går, i dag og for evig.” Nå, Du, Herre, som . . .

³⁰¹ En liten kvinne rørte ved kledningen Din en dag, da hun presset seg gjennom en folkemengde, og Du snudde Deg rundt, sa: “Hvem rørte ved Meg?” Og alle benektet det. Men den mektige Guds kraft som var i Deg, Guds fylde, Du kikket rundt på tilhørerne helt til Du fant den lille kvinnen som hadde blødningen. Og da Du fortalte henne om det, stanset blødningen hennes. Den stoppet.

³⁰² Du er den samme Gud. Jeg ber Gud i kveld at Du må hellige disse troende her inne som er syke. I det minste én, eller én fra hver rad, eller flere, Herre, på den andre siden, bak, bakerst, som står på utsiden, hvor enn det kan være, at noen vil se uten en skygge av tvil at: “Dette er Sannheten. Den Hellige Ånd er rett. Og Bibelen er rett. Og Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig.” Jeg ber om denne velsignelsen i Jesu Kristi Navn og til Hans ære. Amen.

³⁰³ Nå, til denne lille ventende forsamlingen, jeg vil at dere skal be bare et øyeblikk i deres hjerter, og jeg vil at dere skal se denne veien. Jeg vil at du skal tro av hele ditt hjerte at Gud er i bygningen. Han er i Ånd. Det vet vi alle sammen. “Gud er en . . .” [Forsamlingen sier: “Ånd.”—Red.] “Og de som tilber Ham må tilbe Ham i Ånd og i Sannhet.” Nå, hva er Sannheten? Kristus, Ordet. Ordet er Sannheten. Ånden er Den Hellige Ånd. Ordet er Sannheten. Og Den Hellige Ånd får tak i Løftesordet og oppfyller det. Skjønner? “Dersom dere blir i Meg, Mine Ord i dere, er et hvilket som helst løfte Der inne ditt da. Skjønner? Dersom dere blir i Meg, og Mitt Ord i dere”, da er det ikke deg. Det er Løftesordet som gjør det. Ser dere det? Jeg håper dere gjør det, barn. Velsigne deres hjerte.

304 En av disse dager vil vi holde vår siste preken her nede. Vet dere det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Deretter vil vi flytte opp.

305 Og du sier bare: "Far, Gud, broder Branham vet ingenting om meg." Kanskje du ikke engang kjenner meg. Hvor, det spiller ingen rolle hvor du er, bare et sted i bygningen. Skjønner? Bare si: "Far, Gud, han vet ingenting om meg, men la ham tale til meg og fortelle meg hva problemet mitt er, eller noe lignende, og jeg vil—jeg vil tro Deg. Jeg vil tro Deg for Ordet, er kjød; vet jeg da, med han og jeg, sammen, med en kontakt med Gud, Den Hellige Ånd er her. La ham gjøre det."

306 Den damen med hendene liggende i fanget som dette, kikket opp og sa: "Ja", akkurat da, idet hun nikket med hodet. Hun trodde det. Du sa akkurat det som var riktig.

307 Det var en kvinne en gang, syrofønikisk kvinne. Hun var en hedning. Hun kom til Herren Jesus, og hun sa: "Herre, Du Davids Sønn, ha barmhjertighet med datteren min." Vel, Han var ikke Davids Sønn for henne. Hun var en hedning, ser dere, så Han fortsatte videre som om Han ikke la merke til henne. Og hun ropte etter Ham.

308 Og til slutt snudde Han Seg rundt, sa: "Det er ikke riktig for Meg å ta barnas brød og gi det til hunder."

309 Åh, ville ikke det ha fått noen av oss såkalte kristne til virkelig å fare opp, kalle oss hunder! Ikke henne. Hun visste at det var sannheten.

310 Sa: "Det er sannheten, Herre. Men barna . . . Men hundene spiser smulene under deres herres bord."

Han sa: "For dette ordets skyld, fordi du sa det."

311 Det høye blodtrykket du har og hjerteproblemet, hvis du vil tro det av hele ditt hjerte, vil det forlate deg. Vil du ta imot det? Skjønner? Det var problemet ditt, var det ikke? Det er sant. Bare tro det! . . .? . . . Tro. Jeg har aldri sett kvinnen i mitt liv. Hun er en fremmed.

312 Her, la oss se en til. Rett over henne, en liten kvinne med en grønnaktig kjole på seg. Hvis Gud ikke hjelper den kvinnen, så er hun nødt til å bli operert for en svulst. Det er riktig, løft opp din hånd, dame. Jeg har aldri sett henne i mitt liv, men hun har en svulst. Svakheten og tristheten i hennes hjerte! Hvis du vil tro at Jesus Kristus, Guds Sønn, skal utføre den operasjonen og ta den bort fra deg, uten en operasjon av en naturlig manns hånd, så kan du få det du har bedt om.

313 Er du overbevist? Tror du? Noen andre i bygningen, be, tro av hele ditt hjerte.

314 Her er en liten dame som sitter rett her og ber. Hun har på seg en rødrotete jakke. Hun er syk og svak. Hun har nettopp kommet seg etter lungebetennelse. Det er riktig. Tror du at Jesus Kristus

vil helbrede deg, dame? Hvis du gjør det, løft opp din hånd høyt opp og si: “Jeg tar imot det.”

315 Sittende rett ved siden av henne, mannen der med ryggproblemet, tror du at Han vil gjøre deg frisk, sir? Så løft opp din hånd, si: “Jeg tar imot det.”

Tror du? Er du overbevist? Så få nød.

316 Langt bakover mot enden, en liten, gråhåret kvinne som sitter bak der med et lite skjerf rundt halsen, hun har leddgikt i hendene sine. Hun har bedt lenge om at det skal bli helbredet. Tror du at Gud vil helbrede deg, dame? Sitter rett *der*, rett *her* nede. Tror du det, at Gud vil helbrede leddgikten? Du kan få det du har bedt om hvis du vil tro det.

317 Mannen ved siden av deg der, med prostataproblemer, hvis du vil tro det av hele ditt hjerte, kan du bli helbredet. Tror du det, sir? Du prøvde å få henne til å tro det, og du klarte ikke å få henne til å se det. Men Gud helbredet deg for prostataproblemene da Han gikk forbi henne. Nå tok du imot din helbredelse. Gud velsigne deg. Det er over. Det er borte.

318 Slik er det. Hm-hmh. Tror du? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Er du overbevist? [“Amen.”] Så la oss få nød. Har resten av dere nød? [“Amen.”] Hvor mange har nød her inne? [“Amen.”]

319 Er det en synder til stede? Er du bekymret for ditt bestemmelsessted? Før vi ber for de syke. Er du bekymret for ditt bestemmelsessted? Hvis du er bekymret for ditt bestemmelsessted, hvorfor ikke gå opp hit og ta imot Kristus, da kommer du rett inn i Hans Nærvær her på plattformen. Kom opp hit. Bare kom opp. Hvem som helst som er—som er bekymret og vet at de ikke har det rett med Gud, jeg ber dere i kveld om å komme rett opp hit til alteret og stå her for bønn. På innsiden eller ute, uansett hvor du er, gå opp hit. Gud velsigne deg, dame. Det er måten å gjøre det på. Er det noen andre som er bekymret for hvor dere går? Hvis du ikke er sikker på at du har rett, og du er bekymret, kom.

320 Er du overbevist om at det er Kristus? Er du overbevist om at—at jeg, en mann, ikke kunne gjøre disse tingene? Er du overbevist om at Gud lovet å gjøre det i den siste tid? Det er Guds Ord. Han overb- . . . Er du overbevist om det?

321 Jeg så noe annet som skjedde akkurat da. Priset være Gud! De vil finne det ut. Hm-hmh. Ja vel. Nå, pris Gud! Det er underfullt. Amen. Hvis du . . . Åh!

322 Er du overbevist, er du? Tror du virkelig av hele ditt hjerte? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Noen her som ikke er sikker på om du har det rett med Gud eller ikke, vil du ikke komme og stå her for en bønn bare et øyeblikk? Kom rett opp. Nå hvis

du er . . . Eller er du ikke overbevist om at du har det helt sikkert rett?

323 Noen av dere kvinner som fremdeles hevder å ha Den Hellige Ånd og har kort hår, mener dere å fortelle meg, med all denne forkynnelsen, at dere ennå ikke er overbevist når Bibelen sier det den gjør om kvinner med kort hår? Hmh? Og kler dere og oppfører dere . . . Noen av dere menn som fremdeles røyker og holder på? Noen av dere kvinner som bruker disse klærne, og Gud sa at det er en vederstyggelighet for Ham?

324 Du sier: "Kjødet gjør ingen forskjell." Da hvorfor reiste Gud opp Kristi kjød? Hvorfor er det meningen at vi skal leve hellig, hvis det ikke betyr noe? Det, så visst, det vil komme igjen, oppstandelsen. Riktig.

325 Tror du at dette er Guds Ånd, da fordømmer Den deg. Det er riktig. Og hvordan vil du bli fordømt? "Den som er skyldig i det minste, er skyldig i alt sammen." Du vet bedre.

326 Noen sa, som jeg nevnte i går kveld. Noen sa til meg: "Broder Branham, hvorfor lar du ikke kvinnene være i fred? Lar mennene være i fred. Slutt med det." Sa: "Du er . . . Folk tror du er en profet."

Jeg sa: "Jeg er ingen profet."

327 Han sa: "Folk hevder at du er det, da. Hvorfor lærer du dem ikke hvordan motta åndelige gaver?"

328 Jeg sa: "Hvordan kan jeg lære dem algebra når de ikke engang kjenner sin ABC? De har ikke vanlig anstendighet nok til å vaske seg og oppføre seg som kristne. Hvordan kan du fortelle dem om åndelige ting om Himmelske ting?" Det er riktig.

329 La pinsemenigheten rette seg opp, få det rett med Gud, og jeg vil bevise for dere at Den Hellige Ånd vil komme rett inn. Ja, denne, menigheten vil bli så full av Den Hellige Ånds kraft, at det ikke kan være ett medlem som gjør én synd. Den Hellige Ånd vil kalle det rett ut, som Ananias og Saffira. Riktig. Men dere kan ikke gjøre det, når dere ikke engang vil ta imot barnehageopplæringen. Så visst ikke.

330 Kom opp til alteret, slik disse kvinnene har gjort. Si meg, mener dere at det bare er to kvinner i denne flokken? Husk, det er i deres fang, og det er på deres hender, og dere vil aldri kunne vaske det bort.

331 La oss bøye våre hoder. Kom fremover nå, idet vi nå tror på Ham, mens vi ber.

332 Står du for frelse, også, gutten min? Velsigne ditt hjerte, gutten min. Stå rett her.

333 Nå, mens vi bøyer vårt hode, bringer de opp en eller annen dame som kanskje ikke kan gå, eller noe, kommer opp for å motta frelse for seg selv. Nå skal vi la . . . Det er helt i orden, bare la

henne stå rett der. Det er helt i orden, søster. Du trenger ikke gå, for å gjøre det. Han vil komme rett til plassen der du er. La oss . . . Hun ønsker bare å gjøre . . .

³³⁴ Nå, hvis en kvinne, som knapt kan gå, og svinger seg fra side til side, er overbevist om at dette er rett, og klar for å komme og omvende seg for det hun har gjort galt, hva med dere kvinner, som, og menn også, som kan stå på føttene deres og gå bra? Det vil dukke opp på Dommens Dag.

³³⁵ Bare fordi vi bruker navnet pinseveenn, så betyr ikke det noe. Du er nødt til å bli født på ny. Når du er født på ny, vandrer du i Bibellyset. Du gjør det Bibelen sier. Amen.

La oss be nå.

³³⁶ Himmelske Far, Ditt Nærvær er her, og, åh, hvor frimodig det får oss til å tale når Ditt Nærvær er her, for vi vet at det ikke er oss som taler da. Det er Den Hellige Ånd. Og, Å Far, hvor vondt det noen ganger gjør å høre sin—sin egen stemme si noe som en aldri ville ha sagt i det hele tatt. Men så, hvordan kunne noen tvile på at det var Den Hellige Ånd, etter at de så Ham gjøre de gjerningene som Han gjorde da Han var her i Herren Jesu Legeme, og etterlot oss løftet om at Han ville gjøre de samme gjerningene gjennom oss, Sine tjenere?

³³⁷ Og nå, Far, vi er takknemlige for Ham fordi Han kom for å irttesette verden for synd. Synd er vantro. De som sier at det ikke kan skje, selv om det bevises at det skjer. Og ved vitenskapen i dag vet vi at Du har vist at Du er med oss, ved mange ufeilbarlige bevis.

³³⁸ Her står disse menneskene rundt alteret i kveld, etter at jeg ga dette kallet og forkynte dette Budskapet, om å bli overbevist og så få nød. De innser at livet deres har vært overfladisk, og de—de har ikke vært i stand til å gjøre de tingene de—de ønsket å gjøre. Og de innser at ingen feil lå i Deg, men de innser at feilen lå i dem selv. Så de har kommet i kveld, Herre, for å bekjenne at de har feil.

³³⁹ Noen av disse små kvinnene med sitt kortklippede hår, står her oppe, slik de gjorde i går kveld, og vet at det er sannheten. Bibelen sier så. Det er en vanærende ting. "Sømmer det seg for en kvinne å be med håret sitt som er sløret hennes, med sløret sitt klippet av? Hun vanærer sitt hode." Hvor det er kristen lære! Og den store læreren som lærte oss det, Paulus, sa i Galaterne 1:8: "Dersom en Engel fra Himmelen kommer og forkynner noe annet enn det jeg allerede har lært, la ham være forbannet." Vi vet at det er Sannheten.

³⁴⁰ Og, Far, disse kjære forkynnerne som kaller det ut, time etter time, time etter time, forsamlingen tviler fremdeles. Hvor deres hjerter lengter etter å se menigheten deres fylt med Den Hellige Ånd og sitte der som gudfryktige menn og kvinner. Og Ånden så kraftfull på stedet, inntil hver eneste synd i menigheten blir

kalt ut, mektige tegn og under finner sted slik det gjorde i den første tid.

³⁴¹ Og, Far, så går vi fra sted til sted og vitner med våre brødre. Og de ser Den Hellige Ånd virke gjennom ulike manifestasjoner og innser at det er Gud, da står de skyldige. Og sa, Herre: “Noen menneskers synder går foran dem; noen følger etter.” De bekjenner sine i kveld, Herre, at det vil gå foran dem. Jeg ber om at Du må hjelpe dem, hver enkelt av dem, Herre. Og nå ved å innvie sine hjerter til Deg, så gir de Deg sine hjerter, sine liv, for tjeneste. Hva mer kan de gjøre, Herre?

³⁴² Nå må Den Hellige Ånd, som brakte syndserkjennelse ved det, ved Sitt Ord og ved Sitt Nærvær, for å stadfeste Sitt Ord, for å gjøre Det til den ubestridte Sannhet, må Han gi dem den helliggjørende arvedelen som vil gi dem deres hjertes lengsel for å kunne tjene Deg. Gi det, Herre.

³⁴³ En dyrebær sjel der sa at fienden var . . . Hun prøvde bare å bli frelst og få det rett, og fienden fikk henne stadig til å si stygge ord mot Gud eller stygge tanker mot Ham. Jeg ber, Far, nå som Din tjener.

³⁴⁴ Jeg fordømmer den djevelen. Gå bort fra den kvinnen. La henne være i fred. Må Himmelen Gud fylle henne med Den Hellige Ånd. Og, satan, du kan ikke binde henne lenger. Sett henne fri. La henne gå i Jesu Kristi Navn.

³⁴⁵ Denne menigheten, Guds hellige Menighet, ber enstemmig om at den djevelen aldri skal komme tilbake til henne igjen. Må hun gå nå i Guds fred, ved Jesu Kristi Navn. Vi overgir dette til Deg, Far, til Din ære. Amen.

³⁴⁶ Nå, uten én skygge av tvil i deres hjerter og sinn, nå bare på grunnlaget av at Gud ga løftet, og dere har kommet for å innvie deres liv, og dere tror av hele deres hjerte, som står ved dette alteret i kveld og forteller Gud at dere er lei dere for det dere har gjort, at dere vil leve et annerledes liv fra nå av. Tror du at Gud hører din bønn, og du vil være i stand til å gjøre det? Løft opp din hånd til Ham, si: “Jeg tar imot Deg, min Herre.” Amen.

³⁴⁷ Gud velsigne deg. Det er godt. Nå kan dere gå til plassene deres og vite at alt er over. Jeg tror det. Tror dere det alle sammen der inne? [De som kom fram sier: “Amen.”—Red.]

³⁴⁸ Nå, hvor mange av dere der ute er syke, og som ikke fikk . . . som Den Hellige Ånd ikke . . . For jeg så fire eller fem. Det er allerede, det har liksom kommet bort fra meg nå, skjelningen. Men jeg så dere, noen bak *her*, eller så helt bakerst som står bak der. Men jeg husker ikke hva det var. Lyset var over dem. Jeg så hva som skjedde. Men Den Hellige Ånd er her, venner. Tror du det av hele ditt hjerte? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

³⁴⁹ Nå, hvor mange her har Åndsåpen? Løft opp din hånd. Ja vel. Bibelen sier: “Disse tegn skal følge dem som tror.” Vil

dere legge hendene på hverandre? La meg be for dere, fra plattformen her.

³⁵⁰ Så, klokken er ti nå, fem på ti. Har neste møte blitt annonsert? Hvor ville du . . . [Broder Branham snakker med noen på plattformen—Red.]

³⁵¹ [En søster sier: “Broder Branham?”—Red.] Ja, kjære. [Søsteren snakker til broder Branham.] Selvfølgelig.

³⁵² I Jesu Navn, må han gå og bli helbredet for denne astmaen, og må det aldri plage ham igjen. Amen.

³⁵³ Velsigne ditt hjerte. Jeg vet det kommer til å forlate deg, og du kommer til å bli en god, sterk, frisk mann.

³⁵⁴ Allmektige Gud, vi er Dine barn, ved troen på Kristus Jesus. Vi er lemmer på Kristi Legeme, ved dåpen i Den Hellige Ånd. Vi er på gjennomreise her på jorden, pilegrimer, som vet at Himmelen er vårt hjem, og dette er ikke vårt blivende sted, så vi ser mot ting som er Ovenfra. Nå, vi tror at vi er på Himmelske steder i Kristus. La den Allmektige Guds kraft komme ned over denne bygningen og komme inn i ethvert hjerte.

³⁵⁵ Satan, vi formaner deg ved Jesus Kristus, den levende Gud, at du forlater dette folket. Kom ut av dem, satan, og gå fra dem, så de kan bli friske ved Jesu Kristi Navn.

(Bare den ene.)

³⁵⁶ Hvor mange tror det? Hvor mange er overbevist? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Hvor mange har nød? Løft opp din hånd, si: “Jeg har nød. Jeg er overbevist om at dette er Sannheten. At jeg er nå overbevist om at ved Hans sår er jeg helbredet. Jeg er nå overbevist om at dåpen i Den Hellige Ånd er rett. Jeg er nå overbevist om at Jesus Kristus er i vår midte.”

³⁵⁷ Hva sa Johannes? “Det står En iblant dere, En står iblant dere, som dere ikke kjenner.”

³⁵⁸ Jeg må forandre den delen av det i kveld og si at det står En iblant dere, som dere ikke ser. Det er Den Hellige Ånd. Han er den Ene, amen, som gjør ethvert løfte sant. Tror du det av hele ditt hjerte, hele din sjel, hele ditt sinn? Stå opp på dine føtter og ta imot det da, som din helbredelse, som din frelse, hva enn det kan være.

³⁵⁹ Husk neste møte i morgen kveld er i broder Outlaws menighet. Broder Outlaw, nede i Phoenix, i morgen kveld.

³⁶⁰ La oss løfte våre hender nå og synge denne sangen til Gud. Jeg vet ikke om jeg kan starte den eller ikke.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg.

Alle sammen.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

³⁶¹ Nå, dere som kommer og følger møtene, i morgen kveld er det i broder Outlaws menighet. Den heter The Name of Jesus Church, nede i Phoenix. Ved . . . Dere har, ja, broder, ja. Broder Groomer her vil bekjentgjøre det. Ja vel.

³⁶² Herren velsigne dere, inntil jeg ser dere i morgen kveld. Gud være med dere.

OVERBEVISNING DERETTER NØD NOR62-0118
(Convinced Then Concerned)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk torsdag kveld den 18 januar 1962 i Full Gospel Church i Tempe, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org